

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΟΛΗ Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ - ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ:
Σμυρναίο, Μαρίνο, Μπουκουβάλα, Βογιατζή
ΠΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΗΘΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩ ΔΑΙΜΩΝ
σελ. 1

Κράτος & Κοινωνία
Αυταρχισμός & Ελευθερία
ΤΟΥ Θ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΕΛ. 5

Στόχος της κρατικής καταστολής
είναι η κοινωνία
ΤΟΥ Θ. ΠΙΣΙΜΙΣΗ
ΣΕΛ. 14

ΟΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ
ΣΕΛ. 18

ΤΕΥΧΟΣ 4
ΜΑΡΤΙΟΣ 1988

Ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη, σ' ὅλη τὴν ἱστορία της, φέρει τίς δυσκολίες της, φέρει τὰ πρόβλημά της. Ἡ ἀγωνιώσα συνείδηση προβαίνει στὴν διαύγαση τῆς ἰδιομορφίας τῶν δυσκολιῶν τοῦ καιροῦ της. Προβαίνει σ' αὐτὴ τὴν διαύγαση, ὄχι βέβαια στὰ πλαίσια μιᾶς ἡλίθιας γυμναστικῆς τοῦ "πνεύματος", ἀλλὰ στὰ πλαίσια ἑνὸς καθολικοῦ πράττειν, ποῦ προτάσσει τὴν ρῆξη στὴν ἐπανάληψη τοῦ ταύτοῦ, τὴν δημιουργία ἑνὸς νέου, ἑνὸς ἄλλου κόσμου.

Ἡ παρούσα ἀνατρεπτικὴ συνείδηση-δέν μπορεῖ νά εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά μόνο ἀνατρεπτικὴ, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμεῖ τὴν πραγμάτωση τῆς ἐλευθερίας-εὐρίσκεται μπροστά σέ δύο θεμελιώδη προβλήματα. Τό ἓνα εἶναι ἡ κατάσταση καί ἡ δυναμικὴ τοῦ συγχρόνου κράτους. Δυναμικὴ, ποῦ δέν αἶρει, ἀλλὰ στηρίζεται στὴν οὐσία τοῦ κράτους ὡς διαχωρισμένου ἀπὸ τὴν κοινωνία μηχανισμοῦ, ποῦ τρέφεται ἀπὸ τό κοινωνικό σχίσμα.

Τό δεύτερο πρόβλημα εἶναι ἡ κατάσταση καί ἡ δυναμικὴ τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία διαστέλλεται, ἱστορικά, ἀπὸ τό κράτος, ἀλλὰ μπορεῖ νά χάσει τό χαρακτήρα της ὡς κοινωνία τῶν κοινωνιῶν, ἐπὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ πραγματικὴ ζωὴ της ἀπορροφᾶται ἐντὸς τοῦ κράτους.

Σέ ὅ, τι ἀφορᾷ τό πρῶτο ζήτημα, θέλω νά κάνω τίς ἑξῆς παρατηρήσεις:

-1-Δημιουργοῦνται νομοθετικὲς κατασκευές ὀλοκληρωτικῆς ἐμπνεύσεως: νόμος γιὰ τὰ ναρκωτικά, ΕΚΑΜ κ.λ.π.

-2-ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΕῖΤΑΙ ἡ πολιτικὴ δραστηριότητα. Ἐτσι ἐπιχειρεῖται ἡ βαθμιαία αὐταρχοποίηση τῶν θεσμῶν, μέ τὴν εἰσβολὴ τῆς Γερμανικῆς Ἀρχῆς τῆς "Ἀξιόμαχης Δημοκρατίας" τοῦ Κάρλ Σμίθ-, δηλαδή τόν ἰσχυρισμό πὺς ὑπάρχουν ἀπολύτως θεμελιωμένες ἀξίες. Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ ἔχει τόν ἴδιο θεωρητικό πυρήνα μέ τόν φασισμό.

-3-Διευρύνονται συνεχῶς οἱ ἀρμοδιότητες τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καί τῶν κατασταλτικῶν μηχανισμῶν, ποῦ συνεπάγονται τὴν διαρκῆ ἀποδυνάμωση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, στό ὄνομα τῆς προστασίας τῆς κοινωνίας.

-4-Καθιερώνεται ἡ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ καί γίνεται προσπάθεια ἐφαρμογῆς της, ὅπως στὴν περίπτωση τῶν Γαλάνη-Πέσσιου-Μαστρογιαννοπούλου, ποῦ ἔγινε προσπάθεια κατηγορίας γιὰ "σύσταση συμμορίας", μέ "ἀποδεικτικό" στοιχεῖο φωτογραφία ποῦ βρέθηκε στό σπίτι τῆς Βογιατζη. Ἡ ἀρχὴ τῆς συλλογικῆς εὐθύνης συνδέεται ἄμεσα μέ τίς ὀλοκληρωτικὲς μορφές τοῦ ναζισμοῦ καί τοῦ σταλινισμοῦ (π.χ Σοβιετικὸς Κώδικας Νόμων τοῦ 1935).

Στό νόμο γιά τά ναρκωτικά καθιερώνεται ή άνωτέρω άρχή μέσα από τήν κατάσχεση τής περιουσίας τών οικείων του κατηγορουμένου, άνευ προηγουμένης κατηγορίας έναντίον τους. Βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 2 του Ποινικοῦ Κώδικος, στό όποιο παραπέμπει ό νόμος, οίκοι είναι "οί συγγενεῖς έξ αίματος καί έξ άγχιστείας σέ εύθεία γραμμή, οί θετοί γονεῖς καί τά θετά τέκνα, οί άδελφοί καί οί σύζυγοι καί οί μνηστῆρες τών άδελφών, οί έπίτροποι ή έπιμελητές του ύπαιτίου καί όσοι βρίσκονται υπό τήν έπιτροπεία ή τήν έπιμέλειά του".

Είναί πασιφανές, νομίζω, τό πλάτος τής ποινικοποιήσεως.

-5- Άτροφεῖ καί δέν εφαρμόζεται ή ύποχρέωση τής κατηγορούσας άρχής νά άποδείξει τήν ένοχή του κατηγορουμένου καί καθιερώνεται ή ύποχρέωση του κατηγορουμένου νά άποδείξει τήν άθωότητά του.

-6- Καθιερώνεται ό ΕΚΑΜ, πού σκοπεύει στήν διασταύρωση τών πληροφοριών γιά τό κράτος, ούτως ώστε νά έλέγχει, νά προλαμβάνει καί νά καταστέλει.

-7- Αναπτύσσεται ή συνεργασία μεταξύ τών διαφόρων κρατῶν, μέ πρόσχημα τήν πάταξη τής τρομοκρατίας. Στόχος ούτῆς τής συνεργασίας είναι ή καταστολή τών υπαρχόντων ή τών κυοφορούμενων διεργασιών γιά τήν συγκρότηση άνατρεπτικοῦ κινήματος. Αυτό φαίνεται από τό συμπέρασμα, στό όποιο κατέληξαν διάφορα ίνστιτούτα από τήν Γαλλία, τήν Δ. Γερμανία, τήν Βρετανία καί τήν Ιταλία στήν Στουτγάρδη, τό 1983. Αναφέρουν "όσον άφορά τήν πιθανότητα συγκρούσεων στό κεντρικό μέτωπο τής Εύρώπης, ή δυτικο-εύρωπαϊκή ασφάλεια άπειλεῖται λιγότερο από έξωτερική στρατιωτική πίεση καί πολύ περισσότερο από τήν άδυναμία νά αντιμετωπίσουν τά πιεστικά οικονομικά προβλήματα καί τό έξ'αυτῶν προκϋπτον δυναμικό γιά ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΣΤΑΘΕΙΑ!"

Σ'αυτά τά πλαίσια διενεργεῖται, τόν φθινώπορο του 1984, ή νατοϊκή άσκηση "σρέλτος σκαντζόχειρος" γιά τήν καταπολέμηση του ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ καί έξωτερικοῦ ταραξία.

Σέ ό,τι άφορά τό δεύτερο ζήτημα, αυτό τής κοινωνίας, έχω νά κάνω τίς έξῆς παρατηρήσεις:

-1- Χωρίς νά έχει ταυτιστεῖ πλήρως μέ τό κράτος, πάντως περιορίζεται τό πεδίο τής άναπνοῆς της καί άπορροφῶνται έντός του κράτους όφεις τής κοινωνικῆς ζωῆς.

-2- Παρατηρεῖται μιá πλατειά ιδιώτευση πού δέν ένδιαφέρεται γιά συλλογικά ζητήματα, τούναντίον έπιδεικνύει άδιαφορία, άπάθεια καί κυνισμό.

- 3- Έδραιώνεται ένα κλίμα ρεμπετομαγκιάς, πού διαπερνά όλες τις ιδεολογίες, δεξιές και αριστερές, ένα κλίμα λαϊκόφρονος μικροοπισμοῦ, μιά μαγκιά τῆς "κονόμας", πού εἶναι ἀναίσθητη ἀπέναντι σέ ὅ,τι σηματοδοτεῖ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καί ἠθική.
- 4- Παρατηρεῖται μιά ἀξανάομενη συντεχνιακή ὀργάνωση, πού ἀποσυναρτᾷ τόν κοινωνικό ἰστό.
- 5- Ἐμβαθύνεται ἡ ἀποπολιτικοποίηση τῶν ἀτόμων, καί μετατρέπεται ἡ πολιτική σέ ἀντιπαραθέσεις καί συμβιβασμούς τῶν "πολιτικῶν κομμάτων", δηλαδή τῶν συγκλινόντων κρατικῶν μηχανισμῶν.
- 6- Ἀναπτύσσεται ἡ λατρεία τῶν καθαρά καπιταλιστικῶν σημασιῶν τῆς προόδου, τῆς ποσότητας, τοῦ γρήγορου. Λατρεία, πού ὀδηγεῖ, σὺν τοῖς ἄλλοις, στήν καταστροφή τῆς γλώσσας, ὡς τρόπου πού σκεπτόμαστε τόν κόσμο καί ὡς τρόπου πού τόν ὀργανώνουμε. Ἀρκεῖ νά ἀναφέρουμε τήν παρατηρούμενη μείωση τοῦ λεξιλογίου. Ὡς γνωστόν, ἡ μείωση τοῦ λεξιλογίου συνιστᾷ αὐτοσκοπό στήν "Νεόγλωσσα τοῦ 1984"

Ἀπό τά ἀνωτέρω συνάγεται τό ἐξῆς συμπέρασμα: παρατηρεῖται μιά διαπλοκή τῆς φύσει κρατικῆς ἰδιομορφίας καί τῆς θέσει ὁμοιομορφίας πού παρουσιάζεται στό κοινωνικό σῶμα. Συνεπῶς, δέν μπορούμε νά ἀποδίδουμε τήν σήψη τῆς κοινωνίας, μόνο στήν κρατική καταπίεση καί δραστηριότητα.

Καί αὐτό εἶναι τό σημεῖο, ὅπου ὑπεισέρχεται ἡ εὐθύνη ὄλων μας. καί τοῦ καθενός ξεχωριστά, ἡ ἐπιλογή μας. Ἡ ἐπιλογή, πού κάνουμε, μᾶς ἐγκαλεῖ νά μὴν ἀφήσουμε τή ζωὴ νά χάσει τήν διάσταση τοῦ ἠθους, νά ἀλλοτριωθεῖ ἐντελῶς σέ ζωώδη ἐπιβίωση, δίχως νόημα, δίχως τήν δυναμική τῆς εὐαισθησίας.

Κάποιος μῦθος ὑποστήριζε-καί ὑποστηρίζει-ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἐπέμβαση μόνο ἐξωτερικῶν δυνάμεων, πού τίς ἔβλεπε ἐνσαρκωμένες στήν μορφή τοῦ δαίμονος. Καί σήμερα μᾶς μιλοῦν γιά τυφλούς οἰκονομικούς νόμους βάσει τῶν ὁποίων τά ἄτομα δρῶνται καί δέν δροῦν, μᾶς μιλοῦν γιά ἀντικειμενική ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, γιά οἰκονομική πρόοδο πού θά μᾶς σώσει.....

Μαζύ μέ τόν Ἡράκλειτο, ἀπαντῶ ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου, τά πεπρωμένα του καθορίζονται ἀπό τό ἦθος του, δηλαδή ἀπό τόν τρόπο τῆς ζωῆς του, ἀπό τόν τρόπο πού τρέπεται-στρέφεται, ἀπό τόν τρόπο σκέπτεται καί πράττει.

Ὁ τρόπος σκέψης καί πράξης μᾶς φέρνει μπροστά στό πολιτικό

καί κοινωνικό πρόβλημα τοῦ καιροῦ μας.

Ἡ επίλυση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος δέν βρίσκεται οὔτε στήν λογική τοῦ φιλελευθερισμοῦ (παλιοῦ ἢ νέου), οὔτε στήν λογική τῆς ἀπλῆς ἀναλογικῆς, πού ἐγκυστεύουν τούς πολίτες στά πλαίσια ἑνός συστήματος, τό ὁποῖο τούς θέλει ἐνεργούμενα καί ὄχι ἐνεργά ὄντα. Βρίσκεται στήν ἀφύπνιση τῶν πολιτῶν, πού ἀγωνίζονται γιά νά διευθύνουν τή ζωή τους, γεγονός πού συνδέεται μέ τήν ἀνατροπή κάθε διαχωρισμένης ἐξουσίας καί κάθε διαχωρισμένου μηχανισμοῦ.

Ἡ επίλυση τοῦ πολιτικοῦ καί κοινωνικοῦ προβλήματος βρίσκεται στήν δημιουργία μιᾶς συλλογικῆς συνείδησης, ἡ ὁποία, μαζί μέ τόν Θουκυδίδη, θά διαλαλεῖ ἐμπράκτως "...τόν μὴδέ τῶνδε μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν...". δηλαδή, αὐτόν πού δέν συμμετέχει στήν πολιτική (μέ τήν ἀρχαιοελληνική σημασία), δέν τόν θεωροῦμε φιλήσυχο, ἀλλά ἀχρηστο.

Ἡ συμπαράστασή μας στόν Γ. Μπουκουβάλα καί στούς ἄλλους τρεῖς ἀναρχικούς ἀγωνιστές δέν πηγάζει ἀπλά καί μόνο ἀπό ἰδεολογικές καί θεωρητικές ταυτίσεις. Ἀλλά ἐξέρχεται τῶν ὁρίων κάθε ἰδεολογικῆς στενότητας καί πηγάζει ἀπ' αὐτό τό ἦθος καί ἀπ' αὐτή τήν εὐαισθησία, πού δέν θέλουμε νά ἐξορισθοῦν, παντελῶς, ἀπό τό κοινωνικό σῶμα, ἀλλά τ' ἀναντίον, ἀγωνιζόμεστε, καί διηνεκῶς, νά ριζωθοῦν. διακαῶς

Ἡ συμπαράστασή μας πηγάζει ἀπό μία σχέση ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον, ἀπό μία σχέση ἔρωτος τοῦ προσώπου πρὸς τό πρόσωπο. Ὁ ὁποῖος ἄνθρωπος καί τό ὁποῖο πρόσωπο ὄχι μόνο ἔχει δικαίωμα νά ὀραματίζεται, ἀλλά ἔχει καθῆκον νά δρᾷ καί νά βάλλει ἐναντίον κάθε ἐξουσίας, ἀφοῦ προσβάλλει τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, τήν ἀνθρώπινη ὑπερηφάνεια. -

Γ.Κ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

τοῦ Θεόδωρου Γ. Σταυρόπουλου

δόκτορα τοῦ Δικαίου καί τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν,
δικηγόρου καί συγγραφέα.

Κύριε ἀντιδήμαρχε, κύριοι συνάδελφοι, κυρίες, δεσποινίδες καί κύριοι.

Ὁ διαλεκτικός φιλόσοφος Χέγκελ στήν ἐργασία του "Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου" καί τοῦ Κράτους" συμπεραίνει ἐπιγραμματικά, ὅτι τό Κράτος εἶναι ἡ ἐνσάρκωση ὅλων τῶν ἀρετῶν καί ἡ πραγματοποίησις τοῦ θείου πνεύματος στήν γῆ. Δέν διευκρινίζει ποιῶν ἀρετῶν καί ποιῶν παραγόντων, πού φέρνουν αὐτές τίς ἀρετές.

Στήν θέση του αὐτή κάνει τήν ἀφαίρεση τῆς κοινωνίας, τῆς διαιρημένης σέ τάξεις, πού βρίσκονται σέ ἀπόλυτο ἀνταγωνισμό, ὄχι μόνον στή βάση τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων, - ὅπως θά ἔλεγε κάποιος στενοκέφαλος μηχανιστής, ὁπαδός τῆς φιλοσοφίας τοῦ μηχανιστικοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ 18ου αἰῶνος - ἀλλά ἡ ἀντιπαράθεση τῶν κοινωνικῶν τάξεων περιλαμβάνει τό σύνολο τῆς πολυδιάστατης προβληματικῆς τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος, τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ὁμιλητῶν τῆς σημερινῆς συγκέντρωσης, ὁ Γ.Κ, ἔκανε ἀρκετά ἀξιόλογες νύξεις στά θέματα αὐτῆς τῆς πολυδιάστατης προβληματικῆς τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος.

Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνο ἓνα ὕλικό, βιολογικό ὄν γιά νά προσδιορίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τήν οἰκονομία. Ἐάν δεχθοῦμε τήν Ἀριστοτελική θεμελίωση καί τήν γενικότερη διαπίστωση τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολιτικό καί κοινωνικό ὄν. Εἶναι πολιτικό καί λογικό ὄν.

Ἡ γνωστή μέχρι τώρα ἀνθρώπινη ἱστορία, ἐνῶ ἔκανε βαθειές ἐπιστήμονικες ἀναλύσεις πάνω στήν οἰκονομία, τήν βιολογία καί τίς ἐπιστήμες, πού ἀφοροῦν τό σῶμα καί τίς ὕλικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, προχώρησε σέ ἀξιόλογες καί ρηξικέλευθες διαπιστώσεις γιά τήν ἄλλη σφαῖρα τοῦ ἀνθρώπου, τήν ψυχολογική, τήν διανοητική, τήν πνευματική.

Ὁ καπιταλιστικός τρόπος παραγωγῆς, στήν σημερινή βαθύτατη κρίση τῆς ἀφάνταστης παρακμῆς του, ἔχει διαγράψει ἢ ἐπιδιώκει νά καταλύσει ἀπό τήν προβληματική τῆς ἀνθρωπότητος ἀκριβῶς τίς ἄλλες, τίς λεπτές, τίς ἀνώτερες ἰδιότητες τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώ-

που, δηλαδή τήν λογική, τέ συναίσθημα, τήν καλλιτεχνική καί τήν πνευματική του διάσταση. Όμως, αυτό θά φαινόνταν άπλά σάν μιά διαβεβαίωση. Όφείλουμε κάθε φορά τούς ίσχυρισμούς μας νά μήν τούς σταματᾶμε σέ άπλές διαβεβαιώσεις καί διακηρύξεις, αλλά νά τούς περνᾶμε μέσα από τήν κοινωνιολογική, θά ἔλεγα τήν ἐπιστημολογική ἀπόδειξη.

Ἡ εἰσήγηση, πού θά σᾶς ἀναπτύξω, θά ἐπιχειρήσει νά προσεγγίσει τό πρόβλημα ἀπ' αὐτές τίς ἀπόψεις.

Βεβαίως, δέν θέλω νά παραλείψω νά ἀναφέρω, ὅτι ἡ σημερινή μου ὁμιλία ἀφιερώνεται στούς κρατούμενους, ἰδεολογικούς καί πολιτικούς ὁμήρους, τοῦ σημερινοῦ κράτους, δηλαδή στόν Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟ, στόν Χ. ΜΑΡΙΝΟ, στόν Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ καί στήν Ε. ΒΟΓΙΑΝΤΖΗ, αλλά καί σέ ὅλους ἐκείνους τούς πολίτες πού τά τελευταῖα χρόνια πέσανε δολοφονημένοι ἀπό τό πανίσχυρο, αλλά πολύ ἀπάνθρωπο βόλι τοῦ κρατικοῦ ὄπλου.

Θυμίζω τήν περίπτωση τοῦ φοιτητῆ ΚΟΥΜΗ πού δολοφονήθηκε, ἐνῶ ἔπινε ἀμέριμνος τόν καφέ του στήν πλατεία τοῦ Συντάγματος, τήν ἡμέρα τῆς διαδήλωσης τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ γιά τούς θυσιασμένους στό Πολυτεχνεῖο.

Θυμίζω, ἐπίσης, τήν περίπτωση τοῦ Μ. ΚΑΛΤΕΖΑ. Πρέκει νά ἀναφερθῶ καί στόν πολίτη ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟ, πού, ἐνῶ πήγαινε σάν πολίτης νά ἐλέγξει τήν ἐκτελεστική ἐξουσία, συγκεκριμένα τήν ἀστυνομική, ἐπειδή συνελήφθη ὁ φίλος του, βρῆκε τόν τραγικό καί ἄδικο θάνατο ἀπό τήν κτηνώδη καί δολοφονική ἐπίθεση τοῦ ὀργάνου τῆς "ταξίας".

Όλα αὐτά εἶναι φαινόμενα ἐνδεικτικά, διότι ὁ καπιταλιστικός τρόπος παραγωγῆς, κυριαρχίας καί ἐκμετάλευσης ἔχει προχωρήσει στήν τρίτη τεχνολογική ἐπανάσταση, αὐτή χαρακτηρίζεται ἀπό τήν εἰσαγωγή τῶν νέων πηγῶν ἐνεργείας στήν παραγωγή καί στήν πολεμική βιομηχανία, κατ' ἐξοχήν τῆς ατομικῆς καί θερμοπυρηνικῆς ἐνεργείας, ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν μηχανικῶν ρομπότ καί τῶν ἠλεκτρονικῶν μηχανισμῶν πληροφορικῆς, δηλαδή τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν.

Ἡ ἱστορική αὐτή πορεία συνεπιφέρει τίς ἀκόλουθες ἀνατροπές στήν ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς, στήν ἐργασιακή διαδικασία, στίς μορφές ἐκμετάλευσης τῆς ἐργατικῆς δύναμης, στήν κρατική ὀργάνωση καί στίς μεθόδους κρατικῆς ἐπιβολῆς καί καταπίεσης ἐναντίον τῆς πολιτικῆς κοινωνίας τῶν παραγωγῶν-πολιτῶν.

Πρώτον:

Στήν οργάνωση της παραγωγής, μέσα από τή διαδικασία της διεθνούς συσσώρευσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου διαμορφώνονται τερατώδως υπερμεγέθεις πολυεθνικές επιχειρήσεις, μέ υπερεθνικές εξουσίες επί περισσοτέρων κρατῶν και κυβερνήσεων, καθώς και υπερεθνικές ενώσεις αγορῶν, ήπειρωτικές ή και διηπειρωτικές. Οί υπερμεγέθεις αυτές επιχειρήσεις και αγορές συνεπάγονται και απαιτοῦν αὐστηρά κάθετη οργάνωση και ιεραρχική εξάρτηση τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητας και τῆς ἐργασίας μέ πειθαρχία στρατιωτικοῦ τύπου, ἔτσι πού ἀφαιρεῖται και ἡ ἐλάχιστη πρωτοβουλία ἀπό τόν ἄμεσο παραγωγό, εἴτε στή χειρωνακτική εἴτε στή διανοητική ἐργασία.

Βέβαια, αὐτή ἡ πορεία τῆς συγκεντροποίησης συνιστᾷ τό ιστορικό χαρακτηριστικό τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς. Ἀρχίζει τίς πρῶτες πραγματοποιήσεις του ἀπό τόν 19ο αἰῶνα και ὁλοκληρώνεται σήμερα μέ τήν τρίτη τεχνολογική ἐπανάσταση.

Στήν Ἑλλάδα ἡ πολυεθνική ἐπιχείρηση τῆς Ἑθνικῆς Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἡ πρώτη, και ἡ δεύτερη πολυεθνική ἐπιχείρηση εἶναι ἡ καπιταλιστική ἐταιρεία τῶν ὀρυχείων τοῦ Λαυρίου. Καί σί δύο συγκροτοῦνται ἀπό τήν ἴδρυσή τους σάν πολυεθνικές, ἡ πρώτη τήν 1-1-1841 και ἡ δεύτερη στά 1852.

Ἡ συγκεντροποίηση θά προχωρήσει στήν Ἑλλάδα και διεθνῶς κεντριζόμενη και ἀπό τήν καπιταλιστική πολιτική τῶν κυβερνητικῶν-κρατικῶν ἐξουσιῶν και περιόδων Τρικούπη-Βενιζέλου-Καραμανλῆ.

Ἡ περίοδος τῶν κυβερνήσεων τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τοῦ ΠΑΣΟΚ ἐπιδιώκει τήν ὑπερσυγκεντροποίηση τοῦ κεφαλαίου και τοῦ κράτους στά ἐπίπεδα τῆς τρίτης τεχνολογικῆς ἐπανάστασης. Ἀπό ἐδῶ προοδιορίζεται ἡ ἀποφασιστικότητά του στήν ἐνίσχυση τῶν βιώσιμων καπιταλιστικῶν ἐπιχειρήσεων, ἰδιαίτερα ἐκείνων πού προχωροῦν στήν ἐγκατάσταση τῆς νέας τεχνολογίας, και στή διάλυση τῶν μή βιώσιμων, και ταυτόχρονα ἡ ἀπόλυτη ἀδιαφορία του μπροστά στή διόγκωση τῆς ἀνεργίας, ἐνῶ προχωρεῖ ἀδίστακτα στήν καθυπόταξη τοῦ ἐργατικοῦ συνδικαλισμοῦ στίς ἐπιταγές τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς και στό ἀποφασιστικό κτύπημα τοῦ ἀπεργιακοῦ κινήματος, τοῦ ὁποίου τά δυναμικά ἐρείσματα ἐπικεντρώνονται σήμερα στόν τριτογενῆ τομέα τῆς οἰκονομίας, δηλαδή Πίστη, τραπεζιτικό σύστημα, ἀεροπορικές συγκοινωνίες, ναυτεργάτες, ἀλλά και σε πα-

ραδοσιακῶς φιλελεύθερα ἐπαγγέλματα, ὅπως οἱ δικηγόροι.

Ἡ στρατηγική ἐπίθεση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τοῦ ΠΑΣΟΚ ἐναντίον τῶν κατακτημένων θέσεων τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος ἐγκαινιάζεται μέ τό διαβόητο ἄρθρο 4 καί φτάνει στήν ποινικοποίηση τῆς ἀπεργίας, στή φυλάκιση τῶν συνδικαλιστῶν καί στήν δήμευση τῶν περιουσιῶν τους, ἐνῶ τό μέτρο τῆς ἐπιστράτευσης τό ἔχει ὀναγάγει σέ συστηματική κυβερνητική πολιτική.

Στό ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, τῆς δημοκρατίας τῶν πολιτῶν, ἡ ἐπίθεση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀποβλέπει στήν ἀποπολιτικοποίηση τῶν παραγωγῶν-πολιτῶν, καί στήν περιέλευσή τους σέ πειθήνιους ὑπήκοους τοῦ παντοδύναμου κράτους, πού ἐπιδιώκουν νά τό ἀναδείξουν μία ἀπό τίς ὕψιστες θεότητες τῆς σημερινῆς κοινωνίας μα ζί μέ τό κεφάλαιο καί τά μέσα κοινωνικῆς προβολῆς καί ἐπιβολῆς.

Μέσα σ' αὐτό τό γενικό πλαίσιο ἐπίθεσης κατά τῶν πολιτικῶν λειτουργιῶν τοῦ πολίτη ἐντάσσεται καί ἡ ἐπίθεση κατά τῆς ἀνεξάρτητης, δημοκρατικῆς, ἐπιστημονικῆς ἀσκησης τοῦ δικηγορικοῦ λειτουργήματος ἀπό μέρος τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἰδιαίτερα δέ ἐναντίον τοῦ λειτουργήματος τῆς ὑπεράσπισης τῶν κατηγορουμένων καί διωκομένων πολιτῶν.

Δεύτερον:

Στήν ἐργασιακή διαδικασία αὐτή ἡ ἐξέλιξη ἔχει τήν ἱστορικῆ κή της καταγωγή ἀπό τίς ἀπαρχές τοῦ βιομηχανικοῦ καπιταλισμοῦ τῆς γένεσης καί τῆς ἐπέκτασης τοῦ συγκεντρωμένου κεφαλαίου καί τῆς μισθωτῆς ἐργασίας, καί τῆς ἀνάπτυξης τοῦ συγκεντρωτικοῦ κράτους.

"Ἐχει ἤδη διαπιστωθεῖ, ἀπό τόν BENJAMIN GORIA, ὅτι "ἡ πορεία τοῦ κεφαλαίου ἀπό τόν 18ο αἰῶνα συνίσταται στήν προοδευτική ἀφαίρεση τῆς γνώσης καί τῶν δεξιοτήτων ἀπό τόν ἄμεσο παραγωγό καί τήν ἐνσωμάτωσή τους στή μηχανή, στήν ἐπιστήμη καί στήν τεχνολογία... Ἡ ἱστορία τῆς ἐργασιακῆς διαδικασίας στό σύγχρονο καπιταλισμό εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἱστορία τῆς ἀποειδίκευσης τῆς ἐργασίας τοῦ ἄμεσου παραγωγοῦ. Ἀπό τό μάστορα τοῦ 18ου αἰῶνα περάσαμε στόν εἰδικευμένο ἐργάτη τοῦ 19ου αἰῶνα καί στόν ἀνειδίκευτο ἐργάτη-μᾶζα τοῦ 20ου αἰῶνα.

Ἡ λογική καί ἀκρότατη συνέπεια τῆς διαδικασίας τῆς ἐνσωμάτω-

σης τῶν δεξιοτήτων τῆς ζωντανῆς ἐργασίας στή νεκρή, στίς μηχανές, στό σταθερό κεφάλαιο, εἶναι στό τέλος ἡ ὀριστική ἐξαφάνιση τοῦ ἴδιου τοῦ ἐργάτη ἀπό τή θέση παραγωγῆς, εἶναι ὁ αὐτοματισμός στήν ἀκρότατη συνέπειά του, ἡ εἴσοδος τοῦ ρομπότ στό ἀτελιέ τῆς παραγωγῆς. Ἡ μεταβολή τοῦ ἀνθρώπου σέ ρομπότ διευκολύνει τήν εἴσοδο τῶν μηχανικῶν ρομπότ στή συνέχεια". Αὐτά διαπιστώνονται στό βιβλίο τοῦ BENJAMIN GORIA: "Ὁ ἐργάτης καί τό χρονόμετρο"

Αὐτή ἡ εξέλιξη θά ἔχει τήν δική της ἐκφραση στήν περιοχή τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας μέ τίς θεωρητικές ἐργασίες τῆς νεοοικονομολογίας σχολῆς καί εἰδικώτερα μέ τήν ἐργασία τοῦ SRAFFA: "Παραγωγή ἐμπορευμάτων ἀπό ἐμπορεύματα".

Ἡ διαδικασία αὐτή βρῆκε τή συστηματική ὀρθολογοποίηση μέ τά συστήματα Τεύλορ καί Φόρντ, μέ τήν ἀποσύνθεση τῆς ἐργασίας τοῦ καθενός ἐργάτη σέ μία καί μοναδική κίνηση συναρμολόγησης ἑνός ἐξαρτήματος στήν ἀλυσίδα-μεταφορέα, πού αὐτή προσδιορίζει τήν ταχύτητα καί τήν διαρκῆ ἐντατικοποίηση τῆς ἐργασίας τοῦ ἐργάτη. Μέσα σ' αὐτές τίς συνθήκες ἐπιβάλλεται κι' ἕνας ἐξουθενωτικός ἔλεγχος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, προσκολλημένου στήν ἀλυσίδα καί στή μηχανή.

Ὁ B. GORIA εἶναι ἐπ' αὐτοῦ συγκλονιστικά ἀποκαλυπτικός: "Τό κομμάτισμα τῆς ἐργασίας ἀναπτύχθηκε σάν ὄργανο σχεδιοποίησης καί ἐλέγχου. Συστάθηκε σάν ἕνα σύνολο τεχνικῶν προετοιμασίας τῆς ἀτομικῆς ἐργασίας, ἔτσι ὥστε νά μπορεῖ αὐτή νά ὑπόκειται σέ ἔλεγχο. Ἡ ἀφαίρεση τῆς αὐτονομίας του ἀπό τόν ἐργάτη, ἡ ἐπιβολή πάνω του μιᾶς προκαθορισμένης ἐργασίας ἔκανε τόν ἔλεγχο ἐπιτακτική ἀνάγκη τῆς βιομηχανικῆς ἐργασίας".

Ἐξ' ἄλλου ὁ Τεύλορ ὑποστήριξε ἤδη τήν ἀνάγκη δημιουργίας μιᾶς ὑπηρεσίας ἐλέγχου διαφορετικῆς ἀπό τήν ὑπηρεσία κατασκευῆς. Αὐτές οἱ προτάσεις πραγματοποιημένες στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνα, βρῆκαν τήν ὀλοκλήρωσή τους ἀπό ἐκεῖνες τοῦ Φόρντ, γιά τίς ὑπηρεσίες ἐλέγχου μέσα στή σύγχρονη ἐπιχείρηση καί τήν πλήρη ἐφαρμογή τους μέσα σ' αὐτές, σέ Δύση καί Ἀνατολή.

Μέ τήν τεχνολογική ἐπανάσταση περνᾶμε στήν ἀποσύνθεση καί τῶν διανοητικῶν ἐργασιῶν τοῦ γραφείου. Ἐπ' αὐτοῦ διαπιστώθηκε: "Τό φαινόμενο αὐτό δέν περιορίζεται μόνο στίς ἀπασχολήσεις τοῦ ἐργοστασίου. Μέ τόν ἴδιο τρόπο ἀποσταθεροποιήθηκαν καί ἐργασίες τοῦ γραφείου. Μέ τήν ἀνάπτυξη τῶν τεχνικῶν τῆς Ἐπιστη-

μονικῆς Ὀργάνωσης τῆς Ἐργασίας πού ἐπέβαλαν τήν παραγωγή(ἢ τήν ἐπεξεργασία) τοῦ ἐγγράφου σέ βάση κομματιασμένη κι' ἐπαναληπτική, συμπληρώθηκαν κι' ἐδῶ οἱ ὅροι πού ἐπιτρέπουν ἕναν ἀνεφοδιασμό μέ ἐναλλασόμενο καί κινητό ἐργατικό δυναμικό: ἀπό τίς δεξαμενές δακτυλογράφων ἕως τά κέντρα διαλογῆς τῶν ταχυδρομείων ἢ τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἕνας νέος τύπος ὑπαλλήλου ἀρχίζει νά διαμορφώνεται σταδιακά. Ἀποτέλεσμα: ἡ φιγούρα τοῦ ἐργάτη-μᾶζα μοιάζει νά ἔχει ἐπιμηκυνθεῖ, γιά νά καλύψει τώρα καί τόν ὑπάλληλο. Οἱ ἀπεργίες στίς τράπεζες, τά ταχυδρομεῖα ἢ τίς ὑπηρεσίες κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἦρθαν νά θυμίσουν σέ ὅποιον ἀμφέβαλλε ἀκόμα πῶς ἡ Ἐπιστημονική Ὀργάνωση τῆς Ἐργασίας φέρνει παντοῦ τά ἴδια ἀποτελέσματα"-BENJAMIN GORIA-

Ταυτόχρονα ἡ τρίτη τεχνολογική ἐπανάσταση τῶν μηχανικῶν ρόμπότ καί τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν πετάει ἔξω ἀπό τήν παραγωγή καί τήν ἐργασιακή διαδικασία δεκάδες ἑκατομύρια ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔτσι καταδικάζονται ὄχι σέ μιά συγκυριακή ἀνεργία, ἀλλά σέ μόνιμη ἀεργία. Αὐτά εἶναι ἀπό τά σοβαρότερα συμπτώματα βαθύτατης παρακμῆς καί σήψης τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος καί κράτους.

Ὡς τόσο αὐτές οἱ ἀπέραντες ἐφεδρεῖες τῶν ἀνέργων ἀποτελοῦν στά χέρια τοῦ κεφαλαίου καί τοῦ κράτους ἰσχυρό μοχλό πίεσης κατά τοῦ ἐργατικοῦ καί ὑπαλληλικοῦ μισθοῦ τοῦ ἐνεργοῦ τμήματος τῆς ἐργατικῆς δύναμης.

Ἡ κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ, ἀφοῦ τελείωσε τά κεῦνσιανά της εἰδύλλεια τῶν "κοινωνικῶν παροχῶν" τῆς πρώτης διετίας κατά τήν ἐπταετή διακυβέρνηση τῆς χώρας, περνᾷ τώρα στήν ἐπιθετική ἐφαρμογή τῆς λεγόμενης ἐπιστημονικῆς ὀργάνωσης τῆς ἐργασίας τῶν Τεύλορ καί Φόρντ, στό προχωρημένο ὅμως στάδιο τῆς τρίτης τεχνολογικῆς ἐπανάστασης, ἔχοντας τή σταθερή πολιτική βούληση νά καθυποτάξει τό ἐνεργό τμήμα τῆς ἐργατικῆς δύναμης κάτω ἀπό τοῦς ἐξοντωτικούς ρυθμούς τῆς ὀρθολογικοποίησης καί τῆς ἐξαντλητικῆς ἐντατικοποίησης τῆς ἐργασίας, μέ τήν παράλληλη παθητικοποίηση καί μοιρολατρεία τοῦ ἀνεργοῦ τμήματος τῆς ἐργατικῆς δύναμης.

Ἀπ' ἐδῶ προκύπτει ὅτι οἱ δυναμικώτερες ἀπεργίες ἐκδηλώνονται κατά τή μεταπολίτευση στόν τριτογενῆ τομέα τῆς οἰκονομίας. Ἐδῶ οἱ ἀπεργίες ἔχουν θεσμικούς στόχους, κι' ἔχουν ἀποδείξει τήν ἱκανότητα ἀντίστασης τῶν ἐργαζομένων καί τοῦ τριτογενοῦς

τομέα, ακόμη και τών, εκ παραδόσεως, φιλελεύθερων επαγγελματιών, δικηγόρων και γιατρών.

Παράλληλα και στο δευτερογενή τομέα της οικονομίας (βιομηχανία-κατασκευές) τό απεργιακό κίνημα είχε αποδείξει τή βούληση τών έργα τωμένων ν' αντισταθούν στις νέες μορφές εργασιακής καταπίεσης. 'Απ' έδω προκύπτει και η επίθεση του κράτους έναντίον της πολιτικής κοινωνίας, της δημοκρατίας τών παραγωγών-πολιτών.

"Όμως κι' έδω στον τομέα της πολιτικής καταπίεσης τό καπιταλιστικό κράτος, μέ επικεφαλής τήν κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, επιδιώκει τόν εκσυγχρονισμό, τήν αποτελεσματικότητα και τήν ολοκλήρωση του καθεστώτος της πολιτικής καταπίεσης και του κρατικού συγκεντρωτισμού. 'Επ' αυτού παρατηρούμε:

ΠΡΩΤΟ: 'Ως προς τόν κρατικό συγκεντρωτισμό και τήν πολιτική καταπίεση η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προώθησε μέ άστρονομική ταχύτητα και ψήφισε μέ τό λόχο της κοινοβουλευτικής του ομάδας στή Βουλή τό Νόμο 1599 στις 11-6-1986 για τίς "Σχέσεις κράτους-πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας και άλλες διατάξεις". Κάτω από τήν κρυπτογραφική φράση "και άλλες διατάξεις" κρύβεται η διάταξη του άρθρου 2, που θεμελιώνει τήν "καθιέρωση ένιαίου Κωδικού αριθμού μητρώου" (Ε.Κ.Α.Μ). 'Ο Ε.Κ.Α.Μ περιέχει 13 ψηφία-σύμβολα, τό όποια θά είναι γνωστά στον όποιοδήποτε δεινόσουρο του κράτους-Λεβιάθαν και άγνωστα στον πολίτη.

Τό άρθρο 2, παρ.3 αναφέρει: "τό τελευταίο ψηφίο είναι τό ψηφίο έλέγχου". Αυτό σημαίνει ότι ό όποιοσδήποτε κρατικός δεινόσουρος θά έλέγχει τόν πολίτη, όμως ό πολίτης δέν μπορεί νά έλέγχει ούτε τό έαυτό του.

'Εξ' άλλου σύμφωνα μέ τήν παράγρ.4 του άρθρου 2, ό Ε.Κ.Α.Μ. "άποτελεϊ τόν αριθμό τών ληξιαρχικών πράξεων, του δελτίου ταυτότητας, του έκλογικοϋ βιβλιαρίου, του διαβατηρίου, του ασφαλιστικοϋ βιβλιαρίου, του φορολογικοϋ μητρώου, της άδειας ικανότητας οδηγού, του μητρώου άρρένων, του προξενικοϋ μητρώου, του δημοτολογίου και του έκλογικοϋ καταλόγου".

Δέν χρειάζονται περισσότερα στοιχεία για νά διαπιστώσουμε ότι μέ αυτό τό νόμο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έχουμε εισέλθει πλησίον στο κράτος του "Όργουελ".

Αυτή η ολοκληρωτική καταβρόχηση του κάθε προσώπου, από τόν κρατικό μινώταυρο, αυτή η έξαφάνιση του ΠΟΛΙΤΗ και τό γινέμισμά

του στήν ταπεινωτική κατάσταση του ὑπήκουου μπροστά στον παντοδύναμο ἐφιάλτη, πού λέγεται κράτος, καθιστᾶ βαρύτατα καταθλιπτική τή δημόσια ζωή στή σημερινή καπιταλιστική-κρατιστική κοινωνία.

Μπροστά στό νόμο 1599 ἤχεῖ σάν σαρκαστική εἰρωνία τό ἄρθρο 5 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975. Μόλις 11 χρόνια μᾶς χωρίζουν ἀπ'αυτό. Τό κείμενό του φαντάζει σάν ἐπαναστατική διακήρυξη ἀπελευθερωτικής ἐπανάστασης μπροστά στον ἱεροεξαταστικό ζόφο τοῦ νόμου 1599 μέ τόν ἐφιαλτικό Ε.Κ.Α.Μ.

Θυμίζουμε ὅτι ἡ ἀριστερή ἀντιπολίτευση τῆς κοινωνίας εἶχε χαρακτηρίσει καί ἀποδείξει ἐμπεριστατωμένα τό σύνταγμα τοῦ 1975 σάν ὑπερουγκεντρωτικό, ἔντονα ἐνισχυτικό τῆς κρατικῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Ὁ Νόμος 1599 ἀπλά καί σκέτα καταλύει τό Σύνταγμα τοῦ 1975, ὑφώνει τό κράτος σάν τόν ΑΠΟΛΥΤΟ ΒΕΟΥΣΙΑΣΤΗ ὅλων τῶν ἐκφάνσεων τῆς ζωῆς τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται καί ἡ ἀχίλλειος πτέρνα αὐτοῦ τοῦ Νόμου καί τοῦ σημερινοῦ κράτους-

λεβιάθαν: ο κοινωνικός άνθρωπος είναι πολιτικό και λογικό όν. Σέ συνέχεια απ' αυτή τή μεγαλοφυή διαπίστωση τής Έλληνικῆς κριτικῆς σκέψης, ο όξυδερκής φιλόσοφος του δικαίου HANS KEASEN, ἤδη από τήν περίοδο του μεσοπολέμου, διαπιστώνει τά ακόλουθα:

"Ο άνθρωπος μετέχει του κράτους μόνο μ' ένα μικρό μέρος τής φύσης του, ἐνώ κατά τό μεγαλύτερο, μάλιστα δέ κατά τό μέγιστο μέρος παραμένει ἐλεύθερος, από τό ...κρατικό σύνολο.. Καί μόνο αυτό τό γεγονός ἢ ἀξίωμα τής ἐλευθερίας ἀρκεῖ γιά νά καταλύσει κάθε κοινότητα ούσίας ἀνάμεσα στους φυσικούς καί τους κοινωνικούς οργανισμούς. Ἡ ολόκληρη ἄνθρωπος δέν ἀπορροφίεται από τό κράτος, οὔτε από τό κρατοῦν κοινωνικό σύστημα".

Ἀκριβῶς αὐτή τή ἀπέραντα εὐρύτερη διάσταση του κοινωνικοῦ ἀνθρώπου, συγκεκριμένα του ἑλληνικοῦ λαοῦ, παραγνωρίζουν καί ὑποτιμοῦν οἱ ἐμπνευστές του Νόμου 1599. Καί ἡ ἐμβέλεια αὐτῆς τῆς εὐρύτερης διάστασης του κοινωνικοῦ ἀνθρώπου δέν περιορίζεται μόνο στήν παρούσα κοινωνικοπολιτική συγκυρία, ἀλλά τήν διαπερνᾷ καί προχωρεῖ στό μέλλον. Γι' αὐτό εἶναι ἄπειρα φαντασιακώτερη στήν ἀγωνιστική τῆς ἐφευρετικότητας γιά τήν ἐλευθερία, από τήν οποιαδήποτε "καταπιεστική φαντασία" οποιουδήποτε πρωθυπουργοῦ, ἢ τῆς ὀρντινάτσας του, ἐνός κάποιου στρατηγοῦ του.

ΜΕΤΡΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ

- 1-Αὐτοοργάνωση τῶν ἐργαζομένων.
 - 2-Ἀλληλέγγυα μαζί τῆς αὐτοοργάνωση τῶν ἀνέργων.
 - 3-Πολιτικοποίηση του ἐπιστημονικοῦ κόσμου καί πρωτοποριακή μας δραστηριότητα γιά τήν πολιτική συνειδητοποίηση, καί ὑπέρ τῶν ἐλευθεριῶν εὐαισθητοποίηση τῶν παραγωγῶν-πολιτῶν.
 - 4-Ἀπ' αὐτή τή στιγμή μή ἐφαρμογή του 1599 καί ὅλων τῶν μέτρων καταπίεσης καί ἀνελευθερίας.
 - 5-Καθημερινή παρέμβαση στά δημόσια πράγματα, μαζί μέ τους ἐπιστημονικούς συλλόγους σέ στενή συνεργασία μέ τίς ὀργανώσεις τῶν ἐργαζομένων -πολιτῶν.
-

ντο-
πτική
ωνία.
θρο 5
υτό.
ερω-
ου
χε
ς
975,
σεων
κι καί
ους-

Σ Τ Ο Χ Ο Σ Τ Η Σ Κ Ρ Α Τ Ι Κ Η Σ Κ Α Τ Α Σ Τ Ο Λ Η Σ
Ε Ι Ν Α Ι Η Ι Δ Ι Α Η Κ Ο Ι Ν Ω Ν Ι Α .

τοῦ Θεόδωρου Πισιμίσση

μέλους τῆς Ἑνώσεως Ἀναρχικῶν Ἀθήνας.

Σέ πολλούς θά φάνηκε περίεργο, γιά ποιό λόγο ἔγιναν τόσες γενικεύσεις καί ἔγινε μιά ἐκτεταμένη ἀνάλυση τῆς ἀνάπτυξης, σήμερα, τοῦ κράτους καί πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνει, πρὸς τὰ πού ὀργανώνεται ἡ κοινωνία καί τί ἀντίκτυπο ἔχει πάνω στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ πιστεύουμε ὅτι τό θέμα γιά τό ὁποῖο ἔχουμε καλέσει αὐτή τή συνάντηση, εἶναι ἡ σκευωρία σέ βάρος τοῦ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ καί τῆς ΒΟΓΙΑΝΤΖΗ καί ἡ διόγκωση τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν σχετικά μέ τοὺς δύο συντρόφους, τόν ΣΜΥΡΝΑΙΟ καί τόν ΜΑΡΙΝΟ.

Μπαίνει τό ἐρώτημα: γιὰτί, τέλος πάντων, τό κράτος ἀσχολεῖται μέ κάποιους ἀνθρώπους καί θέλει νά τοὺς χτυπήσει, γιὰτί σήμερα ἐπιλέγει αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους καί αὐτό τό συγκεκριμένο χῶρο, γιὰτί δέν ἐπιλέγει κάποιους ἄλλους; Γιά νά ἀπαντηθοῦν αὐτά τὰ ἐρωτήματα, ἔγινε μιά ἐκτεταμένη ἀνάλυση.

Σήμερα, ἐπειδὴ ἡ ἐπιδίωξη τοῦ κράτους εἶναι ἡ καθυπόταξη τοῦ ἀνθρώπου στίς ἐπιδιώξεις του, χτυπάει ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους μέσα στήν κοινωνία, πού ἀντιστέκονται στή βαρβαρότητά του, μέ ὅποιοδήποτε τρόπο ἐπιλέγει ὁ καθένας. Αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς χτυπάει, γιὰτί ἔχουν καί περισσότερες ἀδυναμίες στήν κοινωνία. Ὅμως στόχος τοῦ κράτους δέν εἶναι αὐτοί οἱ λίγοι ἄνθρωποι, εἴ-ἢ ἴδια ἡ κοινωνία.

Χτυπώντας αὐτούς τοὺς λίγους ἀνθρώπους, τί εἰκόνα στέλνουν στήν κοινωνία, τί μήνυμα τῆς στέλνουν; Γιὰτί ἐμφανίζουν τήν ἐν ψυχρῷ ἐκτέλεση τοῦ Μ. ΠΡΕΚΑ στά ἑκατομύρια τῶν τηλεθεατῶν;

Διότι τό κράτος ἐμπεριέχει μέσα του τή ΒΙΑ τόν ΤΡΟΜΟ. Στηρίζεται στόν τρόμο πού καλλιεργεῖ στίς ψυχές τῶν πολιτῶν. Τό κράτος δέν ἐνδιαφέρεται τόσο πολύ, ἂν ὁ πολίτης βλέπει τήν βαρβαρότητά του, ἐνδιαφέρεται περισσότερο νά βλέπει ὁ πολίτης τίς συνέπειες, πού μπορεῖ νά ἔχει ἡ ἀντίστασή του στίς ἐπιδιώξεις τοῦ κράτους.

Γιὰτί ἐπιλέγει, ἄς ποῦμε, τόν Μπουκουβάλα; Διότι ὁ Μπουκουβάλας δέν ἀνήκει σέ κανένα πολιτικό σχῆμα, τό ὁποῖο μπορεῖ νά τόν

υπερασπίσει πιο αποτελεσματικά. Ο Μπουκουβάλας είναι ένας άνθρωπος μέσα σ'αυτούς τούς λίγους, που αισθάνεται τον έρωτα για τη ζωή και την ελευθερία του ανθρώπου. Και για αυτό είναι και πιο αδύναμος. Γιατί ο καθένας λέει: έγω θα βγάλω τό φίδι από τή τρύπα, ας τό βγάλει κάποιος άλλος.

Και αυτοί, ακριβώς, οί άνθρωποι, οί λίγοι, προσπαθοῦν νά βγάλουν τό φίδι από τήν τρύπα, καλώντας τήν κοινωνία νά βρεῖ τή δύναμη της, για νό βγάλουμε όλοι μαζί τό φίδι. Γι'αυτό τό κράτος προσπαθεῖ μαζί μέ τό τρόπο νά φέρει και τή συναίνεση του ανθρώπου. "Ετσι, δημιουργεῖ τήν εικόνα του έχθρου τῆς κοινωνίας.

Λέει σ'όλους μας: "αυτοί-προσέξτε τους-είναι τρομοκράτες, δηλαδή θέλουν τό κακό όλων σας" Είναι αλήθεια όμως αυτό; Ποιός απειλείται από αυτούς τούς "τρομοκράτες"; Ποιός έχει βρεθεῖ ἔστω σέ αντίδικία μ'αυτούς τούς λίγους ανθρώπους;

Αντίθετα, αυτό που βλέπουμε κάθε φορά είναι τό κράτος απέναντι στην κοινωνία. Μέ ποιούς τρόπους; Μέ τήν τροχαία, μέ τήν έφορία μέ φυλακίσεις για χρέη, φυλακίσεις για τά πιο άδίκηματα.

Όμως υπάρχει και ένα έπιχείρημα από τό κράτος που λέει: "έχουμε δημοκρατία, έχουμε ελευθερία, μπορεί ο καθένας νά λέει τίς απόψεις του". Ναί μπορεί νά τίς λέει, μπορεί όμως νά εκφράζει στην πράξη τίς απόψεις του; Εδώ είναι τό ζητούμενο. Γιατί, όταν προσπαθώ νά είμαι αλληλέγγυος, όταν προσπαθώ νά διατηρήσω τήν ανθρωπιά μου, τότε πρέπει νά προβώ σέ κάποιες ενέργειες.

Αυτές τίς ενέργειες χτυπάει τό κράτος, τίς ονομάζει εγκληματικές.

Λέει τό κράτος: "οί αναρχικοί είναι τρομοκράτες, γιατί θέλουν τήν ανατροπή του κοινωνικού συστήματος". Ο Ανδρέας Παπανδρέου, τώρα τελευταία, ξεφεύγοντας από τό προηγούμενο πλαίσιο που έλεγε ότι κάποιον νεαροί, ελαφρόμυαλοι, προβοιάτορες δημιουργοῦν έκτροπές και βία στους δρόμους, βγαίνει εὐθέως και λέει: "Όχι κύριοι, δέν είναι νεαροί, δέν είναι ελαφρόμυαλοι, ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, έπιβουλεύονται τό δημοκρατικό μας πολίτευμα".

Έχει δίκιο. Γιατί τό δημοκρατικό μας πολίτευμα είναι αυτό που δίνει τό δικαίωμα σ'όλους αυτούς που λέγονται πολιτικοί, βουλευτές, κρατιστές νά λένε τή μία ώρα θά σās φτιάξουμε γεφύρια και τήν άλλη νά στέλνουν τά ΜΑΤ και νά απαγορεύουν αυτά, για τά όποια, υποτίθεται, είχαν έκλεγεῖ.

Αυτή η δημοκρατία τους δίνει τό δικαίωμα νά μās κοροΐδεύουν

νά μᾶς χτυπᾶνε, νά μᾶς καταπιέζουν καί νά μᾶς ἐκμεταλεύονται. Καί ἀκριβῶς γιατί εἴμαστε ἐνάντια σ' αὐτή τή δημοκρατία, ἀναγορευόμαστε ἐγκληματίες.

Τό καθῆκον τῆς κοινωνίας εἶναι νά μπορέσει νά δεῖ καθαρά ποιοί εἶναι οἱ ἐγκληματίες, ποιοί εἶναι οἱ τρομοκράτες; Οἱ ἀναρχικοί πού βρίσκονται στή φυλακή, ἔβαλαν σέ κίνδυνο τή ζωή κάποιου πολίτη; "Οχι.

Ὁ Καρνῆς πού ἐμφανίζεται ἔντιμος πολίτης, ποιός εἶναι; "Ενας καταχραστής. Πρίν μερικούς μῆνες, εἶχε κάνει 27000.000 κατάχρηση στήν ^{πράξει} πού δούλευε. Αὐτός εἶναι τιμώμενο πρόσωπο ἀπό τό κράτος. Γιατί; Διότι κάρφωσε τούς "ἐγκληματίες", τόν Πρέκα καί τόν Μαρίνο. Ὁ Καρνῆς παίξει σήμερα τό ρόλο, πού πέζανε πρίν 40 χρόνια οἱ μαυραγορίτες.

"Ολοι αὐτοί πού ἐμφανίζονται σάν ἔντιμοι πολίτες καί προστατεύουν τό δημοκρατικό πολίτευμα μέ τό ἕνα χέρι καρφώνουν, δείχνουν τούς "ἐνόχους" στούς χαφιέδες, στό κράτος, μέ τό ἄλλο χέρι κλέβουν, καταχρῶνται καί κάνουν-σάν ἔντιμοι πολίτες- πολύ περισσότερα ἐγκλήματα, ἀπ' ὅσα μπορεῖ νά φανταστεῖ ὁ καθένάς μας.

Αὐτοί, πού ὑποτίθεται προστατεύουν τίς ἐλευθερίες μας, τί κάνουν; Παρακολουθήσαμε τίς συζητήσεις δύο κοινοβουλευτικῶν κομμάτων. Αὐτό πού ἐμεῖς καταγγέλαμε πρίν ἕξι μῆνες-καί κάποιοι εἶπαν πώς ἦταν σκευωρία τῶν ἀναρχικῶν σέ βάρος τοῦ κράτους-, δηλαδή ὅτι τοποθέτησαν πομπό στά γραφεῖα μας γιά νά παρακολουθοῦν ὅ, τι λέμε, μετά πέντε μῆνες ἀναγκάστηκαν οἱ ἴδιοι νά τό καταγγείλουν. Νά ποῦν ὅτι τούς παρακολουθοῦν. Βέβαια, ὄχι γιατί εἶναι τόσο τρομεροί ἐχθροί τοῦ κράτους, ἀλλά γιατί στίς ἐπιμέρους ἐπιδιώξεις, στίς προσωπικές φιλοδοξίες καί στούς κομματικούς ἀνταγωνισμούς, ὁ πιό ἰσχυρός θέλει νά γνωρίζει ὅλες τίς κινήσεις τῶν ἀντιπάλων του. Καί γιά νά γνωρίζει, πρέπει νά τούς παρακολουθεῖ. Πρέπει νά παρακολουθεῖται καί τό Κ.Κ.Ε καί ἡ ΕΑΡ καί ἡ Ν.Δ καί οἱ βουλευτές τοῦ ΠΑΣΟΚ καί οἱ ὑπουργοί του, γιατί τό κράτος εἶναι ἕνας ὀργανισμός πού δρᾷ ἀπό μόνος του, ἀκόμα καί ἐνάντια στά κόμματα πού τόν ἐκπροσωποῦν, γιατί τό κράτος ἐπιβιώνει, ὅπως ἐπιβιώνουν καί οἱ ὑπάλληλοι του.

Βασανιστές τῆς χούντας, βασανίζοντας ἀγωνιστές τοῦ ἀντιδικτατορικοῦ ἀγώνα, ἔλεγαν: "Ἐμεῖς καί αὔριο ἐδῶ θά εἴμαστε". Καί πραγματικά, πόσοι τιμωρήθηκαν ἀπ' αὐτούς καί τί τιμωρία;

Σήμερα, αυτός πού είναι προϊστάμενος και δημιουργός τῶν σκευω-
ριῶν μέσα στήν ἀσφάλεια, λέγεται ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ. Ἦταν βασανιστής στή
δικτατορία και δέν ἀσκήθηκε ποινική δίωξη ἐναντίον του, γιατί εἶχε
περάσει ἡ προθεσμία, ἦταν ἐκπρόθεσμη. Ὁ Σουλιώτης εἶναι ὑπεύθυνος
για τήν ἐξάρθρωση τῆς 17 Νοέμβρη και για τήν ἐξάρθρωση και τό κτύ-
πημα τοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος. Αὐτός, προσωπικά, βασάνιζε ἀγωνιστές
στί δικτατορία. Για νά μή νομίσουμε ὅτι ἄλλο δημοκρατία, ἄλλο χού-
ντα, ἄλλο αὐταρχική δημοκρατία και δέν ξέρω πῶς ἄλλοιῶς μπορεῖ νά
ὀμομάσει ὁ καθένας τό ὑπάρχον πολιτικό σύστημα.

Αὐτός ὁ βασανιστής μαζί μέ ἄλλους στήν Ἀσφάλεια τοῦ δημοκρατι-
κοῦ πολιτεύματος, ἔχουν σά σκοπό νά σταμπάρουν τούς ἐν δυνάμει ἀρ-
νητές τῆς κυριαρχίας, τοῦ κράτους και τοῦ κεφαλαίου. Βέβαια, μιά μι-
κρή ὀμάδα δέν μπορεῖ νά ἀνατρέφει τό σύστημα, κανείς δέν ἰσχυρίζε-
ται κάτι τέτοιο. Ὅμως τό θέμα δέν εἶναι ἂν οἱ ἀναρχικοί ἀποτελοῦν
μιά μικρή ὀμάδα τῆς κοινωνίας. Τό οὐσιαστικό θέμα εἶναι τό ὅτι οἱ
ἀπόψεις τῶν ἀναρχικῶν ἐμφοροῦνται ἀπό τά ἰδανικά τοῦ ἀνθρώπινου
γένους, τῆς ἀξιοπρέπειας και τῆς ἐλευθερίας του. Κι' αὐτές εἶναι ἐ-
πικίνδυνες θέλουν νά τίς κτυπήσουν. Ὅμως, κατ' ἀρχήν κτυπᾶνε τούς
φορεῖς τῶν ἀπόψεων.

Ὅλοι γνωρίζουμε πῶς δημιουργοῦνται οἱ σκευωρίες. Ξέρουμε για
τήν ὑπόθεση τοῦ ΣΕΡΙΦΗ ἐπί δεξιᾶς και για τήν ὑπόθεση ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ,
ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ, μέ τίς δύο κοπέλες κι' ἄλλους 5-6 ἀνθρώπους, πού κατηγο-
ρήθηκαν για ἐμπρησμούς και ἀποδείχθηκε πάλι φιάσκο.

Ἔτσι και σήμερα, ἐπειδή τά σχέδια τοῦ κράτους εἶναι ἡ συνεχῶς
μεγαλύτερη αὐταρχικοποίηση τῆς κοινωνίας μας, ὁ περισσότερος ἔλεγ-
χος τοῦ ἀνθρώπου, κτυπᾶνε αὐτούς τούς ἀνθρώπους, πού μέ τίς ιδέες
τους μπορεῖ νά δημιουργήσουν ρήγματα μέσα στό κοινωνικό σῶμα.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΟΙΝΟ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΟΥΡΟΣ

"Αν κατάλαβα καλά, από τήν τοποθέτηση του Πισιμίση γίνεται μιιά προσπάθεια νά αναγορευθεῖ ὁ ἀναρχικός χῶρος σάν ὁ μοναδικός καί ἀποτελεσματικός χῶρος, πού ἔχει τεθεῖ στό στόχαστρο τοῦ κράτους. Θέλω νά ἀναφέρω, ὅτι εἶμαι ἐναντία στήν ἀναγόρευση τοῦ ὁποιοῦδήποτε χώρου, εἶμαι γενικά ἐναντία στήν ἀντίληψη τῆς ἀναγόρευσης.

Ἦρθα στή σημερινή συγκέντρωση γιά νά συμμετάσχω καί νά ἐκφράσω τή συμπαράστασή μου, ἀλλά πραγματικά κατάλαβε ὅτι σέ σχέση μ' αὐτό πού μᾶς περιβάλλει, καί λέγεται κράτος, ἡ κατάσταση εἶναι κάπως ὀριάνκη.

Βλέποντας στήν αἴθουσα καί ἄλλα ἄτομα τῆς ἡλικίας μου, κάπως ἐνοιῶσα πιά ἐπελευθερωμένος. Αὐτό τό ἀναφέρω, ἐπειδή στήν κοινω-νία μας ὑπάρχει ἓνα ταμπελάρισμα τῶν ἀναρχικῶν, δηλαδή, ὅτι εἶναι τρομοκράτες, ἐγκληματίες κ.λ.π. Πρίν λίγο, ὅταν ἀνήγγειλα σέ κάποιους φίλους ὅτι θά μεταβῶ στή συγκέντρωση γιά νά συμπαρασταθῶ, μοῦ ἀπάντησαν "τί θές κ' ἴπῳ μέ τούς ἀναρχικούς". Τέλος πάντων βρήκαμε τό κουράγιο γιά νά ἔλθουμε, ὄχι μόνο ἐγώ, ἀλλά καί ἄλλοι.

Τελειώνοντας, θέλω νά γενικεύσω κάπως τή συζήτηση. Τήν κρατική καταπίεση, αὐτό τό βάρος τῆς ἐξουσίας δέν τό βλέπουμε μονάχα στίς ἀκραῖες μορφές, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωση τῶν συντρόφων, πού σήμερα βρίσκονται στή φυλακή, τό βρίσκουμε στήν καθημερινή ζωή. Ἀντιμετωπίζουμε, δηλαδή, μιιά τακτική, μέ τήν ὁποία ἡ ἐξουσία ὑποχρεώνει τόν πολίτη γιά νά τῆς εἶναι εὐγνώμων.

Πρέπει αὐτά τά πράγματα σιγά-σιγά νά ἀρχίσουμε νά τά ἀποβάλλουμε. Ἐμένα μέ πείραξε πάρα πολύ-καί θά τό πῶ-καί ἡ στάση τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας σέ σχέση μ' ἓναν συνεργάτη του. Ἐκεῖ πραγματικά φάνηκε καί ἡ μορφή τῆς ἐξουσίας ὡς αὐτή τή συγκεκριμένη κατάσταση.

Θέλω νά πῶ, δηλαδή, δέν εἶναι μονάχα ὅτι πρέπει νά σκεπτόμαστε, νά προβληματιζόμαστε, νά κάνουμε τέτοιου εἴδους συζητήσεις καί ἐκδηλώσεις, ὅταν πραγματικά μᾶς ἔχουν φέρει πρό ἀδιεξόδου.

Ἀλλά καί στήν καθημερινή μας πράξη θά πρέπει νά ξανοικτή-

σουμε μιά χαμένη αξιοπρέπεια, πού ἡ κρατική ἐξουσία μᾶς ἔχει ἀφαι-
ρέσει.

Χ Ρ Η Σ Τ Ο Σ Κ Α Π Π Ο Σ (μαθητής):

Θέλω νά πῶ ὅτι τό φαινόμενο τῆς καταστολῆς πρέπει νά τό
δοῦμε σ' ὅλες του τίς διαστάσεις. Γιατί ἡ καταστολή δέν εἶναι μόνο
τό ἀστυνομικά μέτρα, εἶναι καί ἡ προσχώρηση τῶν ἀνθρώπων μέσα στό
σύστημα. Κι' αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐνστάλαξη κάποιων ἀναγκῶν
ἀπό τοὺς ἐξουσιαστές στοὺς ἐξουσιαζόμενους, ὅπως ὑπερκαταναλωτι-
σμός καί βόλεμα, πού κάνουν τόν ἄνθρωπο νά ὀδηγεῖται στήν ἀδιαφο-
ρία γιά τό κοινά, στόν ἀτομισμό, στήν ἀποπολιτικοποίηση.

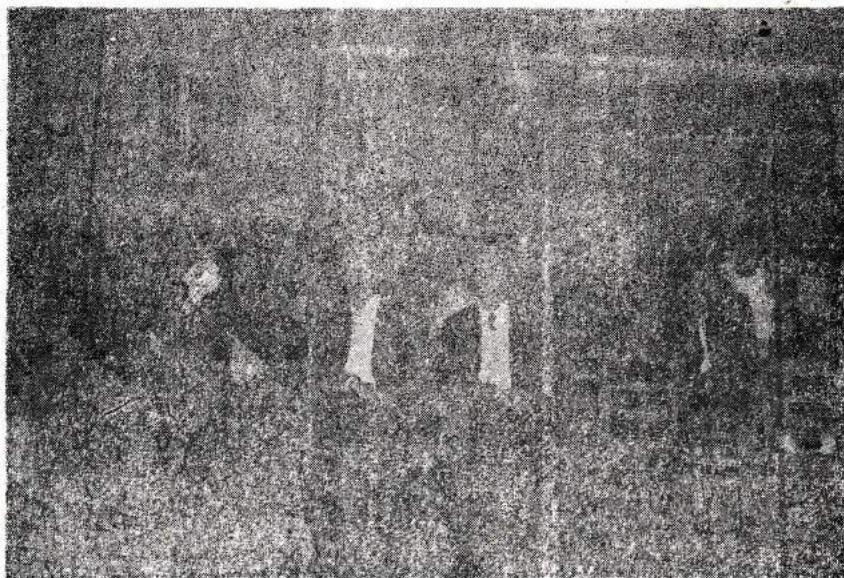
Ἡ σημερινή διαδικασία τῆς ὑλικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἔχει ὡς
ἀποτέλεσμα τόν ἐκφασισμό τῆς κοινωνίας. Ἀπατεῖται γιά τήν ἐλευ-
θερία, τήν ἀλληλεγγύη, τή ζωή, τό γινέμιμα τοῦ κρύτους, ἡ αὐτοθέμι-
ση τῆς κοινωνίας, ἡ αὐτοοργάνωση τῶν ἀνθρώπων σέ κοινότητες χωρίς
πολιτική διεύθυνση, μέ τήν αὐτονομία τοῦ κάθε ἀνθρώπου, μέ τήν συμ-
μετοχή του στά κοινά, μέ τά μέσα παραγωγῆς κοινωνικοποιημένα καί
ἄχι κρατικοποιημένα.

Σ Τ Ε Λ Ι Ο Σ Τ Σ Ι Τ Σ Ι Μ Ε Λ Η Σ (πρώην Δήμαρχος Ἀγρινίου):

Θ' ἀρχίσω ἀπό ἕναν ἀρχαῖο τραγικό, ἀπ' τόν Αἰσχύλο.
"Ὅταν ὁ Αἰσχύλος ἔγραφε τόν "Προμηθεά Δεσμώτη" ἐμφανίζει- καί τό-
τε οἱ ἠθοποιοί ἦταν μόνο δύο καί ἄλλαζαν προσωπεῖα γιά νά παραστή-
σουν ὅλους τοὺς ρόλους- ἐπί σκηνῆς τόν Προμηθεά, τόν Ἑρμῆ (ἀπεσταλ-
μένο τοῦ Δία), τό Κράτος καί τήν βία.

Δηλαδή ἡ ἐξουσία, τό Κράτος καί ἡ βία. Τήν Ἐξουσία ἐκπροσωπεῖ
ὁ Ἑρμῆς, τό Κράτος εἶναι τό ἴδιο προσωποποιημένο, ἡ βία ἕνα πρόσω-
πο κι' αὐτό ἐμφανίζεται ἐπί σκηνῆς, καί μάλιστα ὅταν εἶναι πολυτέ-
λεια τό νᾶχει κανένας πάνω ἀπό δύο πρόσωπα, μιᾶς καί οἱ ἠθοποιοί
ἦταν μόνο δύο.

Καί ἐν τούτοις ὁ Αἰσχύλος χρειάστηκε γιά τήν καθήλωση, τό σταύ-
ρωμα, ἄς ποῦμε, τοῦ Προμηθεά στόν Καύκασο- ἐπειδή ὁ Προμηθεάς ἦταν
ὁ πρῶτος κοινωνικός ἐπαναστάτης πού ἔδωσε τήν φωτιά, πάει νά πεῖ
τήν γνώση στόν ἄνθρωπο- νά ἐμφανίσει ἐκεῖ ὑποχρεωτικά τό Κράτος
καί τή βία.

Καί τό περίεργο εἶναι ὅτι ἡ Βία δέν μιλάει καθόλου. Σ' ὀλόκληρο τό ἔργο δέν μιλάει καθόλου, ὅμως εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά ἐκτελέσει ἡ Ἐξουσία, δηλαδή ὁ Ἑρμῆς καί τό Κράτος τήν ἀποστολή τους, πού εἶναι ἡ σταύρωση, ἡ πρώτη σταύρωση πού ἔγινε πάνω σέ τοῦτο τόν πλανήτη, τοῦ Προμηθέα, τοῦ πρώτου κοινωνικοῦ ἐπαναστάτη στόν πολιτιστικό κύκλο τόν δικό μας.

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ ἄλογη-χωρίς λόγο, καί γι' αὐτό καί ἄλογη-Βία εἶναι προϋπόθεση τῆς ἄσκησης τῆς Ἐξουσίας.

Ἐδῶ καί πέντε χρόνια σ' ἓνα συνέδριο δῆμων καί κοινοτήτων, βέβαια περιορισμένου κύκλου, ξεκίνησα ὡς ἐξῆς, μιλώντας γιά τίς σχέσεις Ἐξουσίας καί πολίτη: Διακόσια χρόνια μετά τήν Γαλλική Ἐπανάσταση, ἐξῆντα πέντε χρόνια μετά τήν Σοβιετική Ἐπανάσταση, σαράντα περίπου χρόνια μετά τίς Διακηρύξεις τοῦ Ο.Η.Ε. γιά τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἐλευθερία τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης, θά πῶ-λέω-τόν μεγάλο λόγο: ἡ ἐποχή μας εἶναι βοθύτατα ἀντιδημοκρατική σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο.

Γιὰ νά δοῦμε πόσο ἀντιδημοκρατική εἶναι ἡ ἐποχή μας-εἶχα καί τήν εὐτυχία νά γνωρίσω τά γραπτά τοῦ Τζώρτζ Όργουελ ἀπό πολύ νωρίς-πρέπει νά δοῦμε τήν Ἐξουσία, ὄχι ὅταν τά πράγματα εἶναι καλά γι' αὐτή. Καμμιά Ἐξουσία στόν κόσμο, ἐκτός ἀν κάποιος παθολογικά ἐγκληματίας εἶναι ἐπικεφαλῆς της, δέν θέλει σώνει καί καλά τό αἷμα καί τή βία. Ὅταν ὅλα πᾶνε καλά, τότε καί ἡ Ἐξουσία θέλει νά εἶναι εὐγενική, ὅσο γίνεται.

Τί γίνεται ὅμως, ὅταν τά πράγματα δέν πᾶνε τόσο καλά γι' αὐτήν; Τότε εἶναι πού ἐμφανίζεται τό πραγματικό της πρόσωπο. Καί γιὰ νά δοῦμε τόν ἀντιδημοκρατικό χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς μας, πρέπει νά δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ δύναμη τοῦ πολίτη σέ σχέση μέ τό Κράτος. Θά πρέπει νά πᾶμε σέ κάποιες ὀριακές καταστάσεις, ὅπου τά πράγματα δέν πᾶνε καλά γιὰ τήν Ἐξουσία καί ὁ πολίτης δέν εἶναι ικανοποιημένος ἀπό τήν ἄσκησή της καί θέλει νά τήν ἀνατρέφει. Τότε τί γίνεται; Ἄς κά-
νουμε μιὰ ἀναδρομή στήν ἱστορία.

Ἐδῶ καί δύομιση χιλιάδες χρόνια τήν ἐποχή τῆς Ἀθήνας, τῆς Θή-
βας καί τῆς Σπάρτης, ὅταν ὁ Θηβαῖος πολίτης ἦταν δυσωρεστημένος ἀ-
πό τήν Ἐξουσία του ἢ ἀπό τόν Ἀθηναῖο ὀπλίτη πού τόν καταπίεζε
συχνά (ἔκαναν συχνά πόλεμο οἱ Ἀθηναῖοι μέ τούς Θηβαίους) τί ἔπρεπε
νά κάνει γιὰ νά τούς ἀντιμετωπίσει;

Ἐπρεπε νά ἰκονομήσει ἕνα κομμάτι σίδηρο καί ἕνα κομμάτι ξύλο
(γιὰ κοντάρι), νά πάρει ἕνα ταφί, νά τό δώσει στό σιδηρουργό τοῦ
χωριοῦ του νά φτιάξει ἀσπίδα. Καί μάλιστα ἔξοπλισμένος νά σταθεῖ ἀ-
ντιμέτωπος στόν Ἀθηναῖο ὀπλίτη καί μέ τήν ζεστασιά πού εἶχε σάν
ἐδίκημένος νά τόν βάλει καί κάτω. Εὐκόλο ἦταν, δηλαδή, νά ὀπλιστεῖ
καί νά ἀντιμετωπίσει τήν Ἐξουσία πού ἐκπροσωποῦσε ὁ Ἀθηναῖος
ὀπλίτης (ἀφοῦ κι αὐτός εἶχε μόνο ἕνα κοντάρι καί μιὰ ἀσπίδα).

Εὐκόλο ἦταν λοιπόν στήν ὀριακή κατάσταση τῆς σύγκρουσης μέ
τήν Ἐξουσία, ὅσο κι ἕνας ἀπλός ἀναγραμματισμός, ὁ πολί-
της νά γίνει ὀπλίτης.

Ὅταν ἐφευρέθηκε ἡ πυρίτιδα (τό μπαρούτι) τά πράγματα ἀλλάζουν.
Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τώρα ὁ κλέφτης κι ὁ ἀρματωλός, ὁ Ρωμηός τόν
Τοῦρκο ἔπρεπε νά βρεῖ τό καρποφίλι, πού φτιαχόνταν μόνο στήν Ἰ-
ταλία. Ἐτσι δυσκολεύτηκαν τά πράγματα. Μπαρούτι ἀκόμα δυσκολότερο
νά βρεθεῖ. Δέν μποροῦσε νά τό φτιάξει στό σπίτι οὔτε στή γειτονιά,
οὔτε στό γύφτο τοῦ χωριοῦ του. Ἡ πλάστιγγα ἀρχίζει νά γέρνει τώ-
ρα ὑπέρ τῆς Ἐξουσίας καί εἰς βάρος τοῦ πολίτη.

'Ακόμη κι αν έβρισκε τό καρποφίλι έπρεπε νά βρεϊ καί κανονά-
κι μέ τίς μάλες του.Ποϋ νά τά βρεϊ αυτά; 'Ο συσχετισμός δύναμης
άλλάζει περισσότερο είς βάρος τοϋ πολίτη.

'Ερχόμαστε τώρα στόν Β' παγκόσμιο πόλεμο. 'Η Εϋρώπη κατακτήθη-
κε σχεδόν όλόκληρη από τούς Γερμανούς.Οί λαοί δέν μπορούσαν ν'
άντιμετωπίσουν κατά μέτωπο τούς Γερμανούς καί 'Ιταλούς καί δη-
μιούργησαν τό άντάρτικο,πού είχε τήν εύελιξία τής έπιλογής τοϋ
τόπου καί χρόνου τής άναμέτρησης.Δέν έκαναν χαράκιωμα-μέτωπο-καί
νά ποϋν:"έδω είμαστε,έλατε νά συγκρουστοϋμε".Πουθενά σέ καμιά
χώρα.Δέν μπορούσαν νά βροϋν βαρύ όπλισμό.'Ακόμα περισσότερο λοι-
πόν άλλαξε ό συσχετισμός δύναμης είς βάρος τοϋ πολίτη.

Κι έρχόμαστε στό σήμερα.Στή δικτατορία δέν δημιουργεϊται οϋ-
τε άντάρτικο.Πουθενά πλέον δέν δημιουργεϊται άντάρτικο στόν παν-
ευρωπαϊκό χϋρο(έκτός 'Ασίας, 'Αφρικής καί Λατ. 'Αμερικής),όποιες
κι αν είναι οί άντιθέσεις.Γιατί είναι τόση πιά ή δύναμη κρού-
σης,ή δύναμη πυρός πού έχει ή έξουσία,ώστε νά είναι άδύνατο.

Καί τί μένει;Μένει ή έπιλογή τήν οποίασωστά(όχι σάν έπιλογή.
Δέν δικαιολογῶ,αίτιολογῶ)κάνουν κάποιοι άνθρωποι,άριστεριστές
ός ποϋμε,οί οποῖοι βλέπουν αύτή τήν κατάσταση:έπιλέγουν κάποιους
άλλους τρόπους πάλης.Αίτιολογῶ λέγω.

Δέν είναι δυνατόν σήμερα ό πολίτης ν'άντιμετωπίσει τήν 'Ε-
ξουσία,όταν αύτή θέλει νά είναι μαζί του σκληρή.Δέν γίνεται,για-
τί ή δύναμη πυρός πού διαθέτει ό λαός σέ σχέση μέ τή δύναμη τής
έξουσίας είναι μηδενική.

Μήν γελιομαστε,άλλο ότι δέν θέλει ή έξουσία νά έξοντώσει.
Γιατί τό θέμα δέν είναι όπως ήταν στήν έποχή τής Γαλλικής 'Ε-
πανάστασης,όπου τό πεζικό έπαιζε τόν μεγάλο ρόλο καί όλόκληρα
τμήματα τοϋ πεζικοϋ προσχωροϋσαν στίς δυνάμεις τής έπανάστασης,
όπως γινόνταν καί στήν Σοβιετική 'Επανάσταση.

Σήμερα τό πεζικό δέν παίζει κανένα ρόλο.Τό πεζικό πού ήταν
στό Μεσολόγγι δέν έκανε τίποτα στή δικτατορία,τό έκαναν τά
τάνκς στήν 'Αθήνα.Τά τάνκς είναι λίγα,έκατό-διακόσια,καί για
νά βρεϊ κανέναν έκατό-διακόσιους πληρωμένους νά βάλει μέσα εί-
ναι εύκολο.Δέν χρειάζεται πιά τό πεζικό.Χρειάζονται λίγοι πλη-
ρωμένοι,λίγα τομάρια ως ποϋμε,λίγοι προιτωριανοί,όπως θέλει νά
τό πεϊ κανένας.

"Ετσι λοιπόν ή σχέση έχει άλλάξει καί πρέπει νά τό συνει-

δητοποιήσουν ὅλοι ὅσοι ἡγοῦνται κινήματων λαϊκῶν. Καί νά ξέρουμε ὅτι δέν μποροῦν νά φέρουνε τό λαό ἀντιμέτωπο στήν Ἐξουσία μ' ἀλαφριά τήν καρδιά. Πρέπει νά τό ζυγίσουνε πολύ, γιατί δέν μποροῦν νά ὀδηγήσουνε τόν κόσμον σέ βέβαιον χαμό.

Αὐτό δέν σημαίνει παραίτηση ἀπό τοῦς ἀγῶνες. Σημαίνει ὅμως ἀναθεώρηση κάποιων στρατηγιῶν καί τακτικῶν. Δέν ἐπιτρέπεται νά ὀδηγοῦμε κόσμον σέ σίγουρη αὐτοκτονία. Πρέπει λοιπόν νά κάνουμε ἐπανεκτίμηση τῶν πραγμάτων καί νά δοῦμε πῶς μπορεῖ νά ἀλωθεῖ σιγά-σιγά αὐτό πού λέγεται Ἐξουσία, νά ἀλωθεῖ πραγματικά, γιά νά ὀδηγηθοῦμε σιγά-σιγά στήν μείωσή της, στήν μείωση τοῦ Κράτους καί στήν εὐκταία ἐξαφάνισή του.

Δέν ξέρουμε ἂν καί τότε θά εἶναι δυνατή αὐτή, ἀλλά εἶναι εὐχῆς ἔργον νά καταργηθεῖ τό Κράτος. Αὐτό προβλέπουν ὅλες οἱ ἀριστερές ἰδεολογίες καί ὁ μαρξισμός προβλέπει τήν κατάργηση τοῦ Κράτους, τήν θεωρεῖ ἐπιθυμητή. Τώρα ἂν εἶναι ἐφικτή καί τότε θά εἶναι ἐφικτή εἶναι ἓνα ἄλλο πράγμα.

Στήν περίπτωση τώρα τῶν παιδιῶν ἐδῶ-ἀναρχικοί ὅπως λέγονται, δέν ξέρω ἂν εἶναι ὅλοι τους ἀναρχικοί, ἂν ἀνήκουν στήν ἰδεολογία τοῦ Ἀναρχισμοῦ ἢ ὄχι-εἶναι ἀλήθεια ὅτι κάθε φορᾶ ταυτίζονται μέ τοῦς τρομοκράτες. Καί πρέπει νά πῶ ὅτι "ἀναρχικοί" ἀποκαλοῦνταν στήν Ἑλλάδα συλλήβδην ὅλοι οἱ ἀντικυβερνητικοί, ὅλοι οἱ ἀριστεροί λέγονταν κάποτε "ἀναρχικοί".

Ἀπό τότε πού ἐμφανίστηκε ἡ πρώτη διαφωνία τοῦ Μπακοῦνιν μέ τοῦς Γερμανούς σοσιαλδημοκράτες ἢ μᾶλλον δέκα-δώδεκα χρόνια μετά, ἔγινε ἓνα συνέδριο στή Γενεύη. Ἐκεῖ γιά πρώτη φορᾶ ζητήσανε καί θεοπίσθηκε νά ἐκδίδονται οἱ ἀναρχικοί καί νά μὴν τοῦς δέχονται σέ πολιτικό ἄσυλον. Ἦταν ἡ πρώτη ἐξαίρεση.

Τό πολιτικό ἄσυλον ὑπάρχει ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἀρχαιότητος. Καί μάλιστα δικοί μας Ἕλληνες πηγαίνουνε στήν αὐλή τοῦ Πέρση βασιλιᾶ καί τοῦς δεχόνταν μέ πολιτικό ἄσυλον· καί ἦταν ἄνθρωποι πού τόν εἶχαν πολεμήσει τόν μεγάλο Βασιλιά. Ἀπ' τό πολιτικό ἄσυλον ἐξαιρέθηκαν οἱ ἀναρχικοί, δέκα-δώδεκα χρόνια μετά τό συνέδριο πού διαφώνησε ὁ Μπακοῦνιν, στή σύμβαση τῆς Γενεύης. Μετά καταργήθηκε ἡ ἐξαίρεση αὐτή.

Ἀλλά, ἴσως, μέ τίς ἀντιτρομοκρατικές κινήσεις πού γίνονται σέ διεθνές ἐπίπεδο, προσπαθοῦν νά προωθήσουν μιᾶ ἀντιτρομοκρατική νομοθεσία. Ἴσως ἐπαναθεσπιστεῖ κάτι τέτοιο. Γιά τήν ὥρα δέν ὑπάρ-

χει ή εξαίρεση τῶν ἀναρχικῶν, δηλαδή δέν ἐκδίδονται οἱ ἀναρχικοὶ ὅπως ἐκδίδονταν, ἀλλά δέν ξέρομε τί θά προκύψει στό μέλλον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, κάθε φορά πού σκοτώνεται ἢ συλλαμβάνεται ἕνας ἀναρχικός βλέπω τό ἐξῆς:

Ὁ πατριώτης μας ὁ Μάκης ἔστειλε ἕνα μήνυμα πού εἶναι πραγματικά γεμάτο ἀνθρωπιά. Μέ συγκίνησε βαθύτατα τό μήνυμα πού ἔστειλε αὐτό τό παιδί ὅσο τό κρατητήριό του.

Ὅταν σκοτώνεται ὁ Πρέκας, μαθαίνουμε-ἀπ' αὐτά πού μαθαίνουμε-πῶς συμπεριφέρθηκε μέσα σέ κεῖνο τό διαμέρισμα. Μέ τί λεπτότητα, μέ τί εὐγένεια, μέ τί ἀνθρωπιά.

Ὅταν σκοτώθηκε ὁ Τσουτσοθβῆς παλιότερα καί ρωτήθηκαν στό χωριό του γι' αὐτόν, ὅλοι ἀπάντησαν ἔτσι: ἄριστο παιδί, τό καλλίτερο παιδί.

Δέν τά λέω αὐτά, ἐπειδή ἐδῶ εἶμαι σ' ἕνα κύκλο πού, ἴσως, διακείται συμπαθῶς πρὸς αὐτό τόν κόσμο. Ἀλλά, ἐπειδή ἔτσι εἶναι. Αὐτά τά παιδιά εἶναι ἄριστα, ἔχουνε ἦθος αὐτά τά παιδιά.

Δέν ξέρω, ἔχουνε μέσα τους ἕνα βαθύτατο ἀνθρωπισμό. Πιστεύου-νε βαθειά στήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου καί διακατέχονται ἀπό ἕναν μεσσιανισμό, ἄς τόν πῶ. Θέλουνε νά γίνουνε σωτῆρες τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ καθένας τους θέλει νά σώσει τήν ἀνθρωπότητα.

Ἐτσι κάνει κάποια ἐπιλογή, πού δέν ξέρω, σέβομαι τήν ἐπιλογή, ἔστω κι αὐτή· καί πέφτει θύμα καί σκοτώνεται ἢ συλλαμβάνεται. Πάντως ἀπό προθέσεις εἶμαι βαθύτατα πεπεισμένος ὅτι αὐτά τά παιδιά εἶναι πολύ-πολύ ἀνθρωποι.

Καί ἐπειδή πιστεύω βαθύτατα ὅτι σημασία ἔχει ἡ πρόθεση καί ὄχι τό πῶς ἐνεργεῖ κανένας, λέω χαρακτηριστικά τό ἐξῆς: ἂν ἕνας ἀνθρωπος θελήσει νά μέ χαϊδέψει καί ἄγορμα μοῦ σπάσει τή μύτη, μέ πρόθεση ὅμως νά μέ χαϊδέψει, θά τοῦ χαμογελάσω. Ἄν λέω, μέ χαϊδέψει πιστεύοντας ὅτι κασιάζω, θά τοῦ σπάσω ἐγώ τά μοῦτρα. Τόση σημασία δίνω στή πρόθεση.

Λοιπόν, ἡ πρόθεση ἔχει σημασία καί ἡ πρόθεση αὐτῶν τῶν παιδιῶν εἶναι ἀναμφισβήτητα νά ἀπελευθερώσουνε πραγματικά τόν ἀνθρωπο. Καί ἐκτιμώντας ἔτσι τήν πρόθεσή τους συμπαραστέκομαι στόν ἀγῶνα τους γιά δικαιοσύνη καί ἀπελευθέρωση. Εὐχαριστῶ.

Κ Ω Σ Τ Α Σ Μ Α Υ Ρ Ε Λ Η Σ (καθηγητής):

Δέν θά πῶ πολλὰ λόγια. Ἴσως ὁ δήμαρχος-καί τόν λέω δήμαρχο γιατί, μᾶλλον, στή συνείδηση τῆς πόλης μας παραμένει ἀκόμα δήμαρχος-τά εἶπε ὅλα. Δέν θά πῶ οὔτε γιά τό Κράτος, τό πόσο κακό εἶναι ἢ ὄχι. Ἀλλῶστε μήν ξεχνᾶμε ὅτι, ἂν δέν κάνω λάθος, κάποιοι Γερμανοί φιλόσοφοι, σύγχρονοι ἦταν αὐτοί πού ταυτίσανε τήν ἔννοια "Κράτος" μέ τήν ἔννοια "Πόλις", κάτι πού δέν εἶχαν ποτέ οἱ Ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, πού τᾶχαν ξεχωριστά πράγματα.

Θέλω νά πῶ μόνο ὅτι βρισκόμαστε ἐδῶ πέρα γιά νά συμπαρασταθοῦμε. Καί ἴσως συμπαράσταση δέν σημαίνει ὅτι κάποιες ιδέες, τοῦ ἀναρχισμοῦ, τοῦ κομμουνισμοῦ, τίς δεχόμαστε. Κάπου δέν εἶναι ἐξωτερικά μεταφερόμενες, ἴσως εἶναι τρόπος ζωῆς. Καί ὅλοι ὅσοι ἀντιστεκόμαστε, ἄλλος περισσότερο, ἄλλος λιγότερο, αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μᾶς ἔφερε ἐδῶ.

Καί θᾶθελα νά πῶ στόν φίλο μου, τόν Κώστα τό Μποῦρο, ὅτι ἂν δέμ μπορούμε Κώστα στήν πιό ἀνώδυνη εἰρηνική ἀντίσταση, πού εἶναι μιά συμπαράσταση πρὸς κάποιους ἀνθρώπους, πότε τελικά θά μπορέσουμε νά συμπαρασταθοῦμε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ Τ Α Υ Ρ Ο Π Ο Υ Λ Ο Σ :

Δύο λόγια θέλω νά προσθέσω. Νά καταστήσω γνωστή καί νά διευκρινίσω μιά ἄλλη διάταξη τοῦ νομοσχεδίου "περί κατάλυσης τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν καί μέσων ἐπικοινωνίας", πού εἶναι πάρα πολύ ὑπουλη.

Ἡ διάταξη αὐτή ἀναφέρει ὅτι ἡ παραβίαση τοῦ μυστικοῦ μπορεῖ νά ἀφορᾷ ἔκτός ἀπό τόν ὑποπτο γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ ἐγκλήματος ἢ τήν διακινδύνευση τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας καί τρίτους, ἐφ' ὅσον κατά τήν αἰτιολογημένη κρίση τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ὑπάρχουν ὑπονοίες εἴτε ὅτι αὐτοί μεταβιβάζουν πρὸς τόν ὑποπτο ἢ δέχονται ἀπ' αὐτόν ἢ μέσω παρεμβαλλομένων προσώπων σχετικά μηνύματα εἴτε ὅτι ὁ ὑποπτος χρησιμοποιεῖ τά μέσα ἀνταπόκρισης ἢ ἐπικοινωνίας τῶν τρίτων.

Ἡ ἀνωτέρω διάταξη μᾶς παραπέμπει κατ' εὐθείαν στήν πρακτική τῶν Γερμανικῶν δικαστηρίων καί τῆς Γερμανικῆς νομοθεσίας τῆς δεκαετίας τοῦ '70, μέ βάση τήν ὁποία νομοθεσία καί τίς ἀποφάσεις

τοῦ Ἀνωτάτου Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου εἶχαν ποινικοποιήσει τὴν δραστηριότητα τῶν δικηγόρων ὑπεράσπισης τῶν ἀγωνιστῶν. Ὁ δικηγόρος Κρουασάν καὶ ἄλλοι, πού εἶχαν ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπιση τῶν κατηγορουμένων καὶ αἰχμαλώτων πλέον στίς φυλακές τοῦ Στανχάϊμ, στίς φρικτές αὐτές φυλακές, ἐδιώχθησαν ποινικά. Ἡ λεγόμενη Γαλλικὴ "δημοκρατία" ἐξέδωσε στοὺς Γερμανοὺς δημίους του τὸν δικηγόρο Κρουασάν, μέ τὴν κατηγορία ὅτι μεταβίβαζε εἰδήσεις ἢ μυστικά τῶν κατηγορουμένων σέ συγγενεῖς τους ἢ σέ ὁποιουδήποτε ἄλλους.

Ἡ λέξη, λοιπόν, "ὑποπτοι" τοῦ νομοσχεδίου δίνει τὸ δικαίωμα στὸν κάθε ἀνακριτὴ νά καταστήσει τὸν ὁποιοδήποτε ὑποπτο, δίχως ἐνδείξεις. Ἀρκεῖ νά εἶναι ὑποπτος στὴν αὐστηρῶς ὑποκειμενικὴ ἐκτίμηση -δίχως ὀντικειμενικά στοιχεῖα- τοῦ ὁποιοδήποτε ἀνακριτῆ.

Δεύτερον, οἱ ΤΡΙΤΟΙ ποιοὶ εἶναι; Ποιοὶ παρεμβαίνουν μεταξύ τοῦ αἰχμαλώτου, κρατουμένου τοῦ κράτους καὶ τῶν ὁποιωνδήποτε συγγενῶν του ἢ ἐνδιαφερομένων προσώπων; Φυσικὸ οἱ δικηγόροι. Ἄς τὸ προσέξουμε οἱ νομικεῖ αὐτό. Καὶ ἐπικαλοῦμε τοὺς νομικοὺς τῆς αἰθούσης γιὰ τὸν ἀγῶνα πού πρέπει νά κόνουμε ἐναντίον αὐτῶν τῶν αἰσχίστων διατάξεων.

Καὶ μιὰ δεύτερη τοποθέτησή μου: ἐγὼ ὑπερασπίζομαι τὴ δημοκρατία μέ τὴν βάση πού τὴν θεμελίωσαν οἱ Ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς Δημοκρατίες, μέ τὴν ἐννοια πού ὁ Βολταῖρος ἐπιγραμματικὰ διατύπωσε: "διαφωνῶ μέ τὴν ἀποφῆ σου, ἀλλὰ θά ἀγωνιστῶ καὶ μέ τὴ ζωὴ μου, ἂν χρειαστεῖ, γιὰ νά ἔχεις τὸ δικαίωμα νά τὴν ὑπερασπίζεσαι." Ὅπως, ἐπίσης, τὴν διατύπωσε ἡ Ρόζα Λού Ξεμπουργκ, ἡ μεγάλη ἀγωνίστρια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ ἀνθρωπισμοῦ, "ὁ σοσιαλισμὸς θά εἶναι ἡ τελευταία ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας καὶ γιὰ πρώτη φορά ἡ πραγμάτωση τῆς δημοκρατίας".

Δημοκρατία, λοιπόν, δέν εἶναι κάτι τὸ ὁποῖο ἀπεμπολοῦμε, οἱ ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας, ἀντίθετα ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς.

Δημοκρατία δέν εἶναι ἡ τυραννία τῆς πλειοψηφίας ἐπὶ τῆς μειοψηφίας, ἀντίθετα εἶναι τὸ δικαίωμα τῶν μειοψηφιῶν, τὸ δικαίωμα τοῦ ἑνὸς ἀκόμα πολίτη νά διατυπώνει ἐλεύθερα, θεσμοποιημένα, μέσα ἀπ' ὅλες τίς διαδικασίες τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, τὴν ἀποφῆ του. Δέν τὴν ἀπεμπολοῦμε, ἀπλῶς καταγγέλλουμε ὅτι σήμερα τὴν πνίγουν μέ τὸ ψευδώνυμο τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, ἢ μᾶλλον ἔχουν καταρ-

γίσει κι αυτό τόν παραδοσιακό κοινοβουλευτισμό, διότι δέν ἔχουμε ἐλεύθερη ἐκλογή βουλευτῶν, μέ τήν κατάργηση μάλιστα τοῦ λεγόμενου σταυροῦ προτίμησης καταργήθηκε ἡ ἐκλογή βουλευτῶν καί ἐπελέγη ὁ διορισμός τους ἀπό τοὺς ἄρχηγούς τῶν κομμάτων. Δέν ἔχουμε Βουλή-ἔστω τοῦ κοινοβουλίου-οὔτε καὶ Βουλή τῶν ἀντιπροσώπων, ἔχουμε συμβουλευτική συνέλευση τῶν ἀρχηγῶν τῶν κομμάτων καί συμβουλευτική συνέλευση τοῦ ἐκάστοτε κυβερνῶντος κόμματος.

Ὅλες αὐτές τίς θεσμικές κατακτήσεις τοῦ παρελθόντος, ἀπό τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Δημοκρατία, μέσα ἀπό τίς ἐπαναστάσεις καί στό Μεσαίωνα-πού δέν εἶναι τόσο γνωστές-καί στήν νεώτερη Εὐρώπη μέχρι τή Γαλλική Ἐπανάσταση καί τή Σοβιετική ὡς τά 1921, τίς ὑπερασπιζόμαστε.

Στή σημερινή ἐποχή τοῦ κινδύνου τοῦ φοβεροῦ ὀλοκληρωτισμοῦ, ἀντιτάσσουμε τίς κατακτήσεις αὐτές σάν ἀσπίδα καί ἐπιδιώκουμε τήν αὐτοοργάνωση καί τήν δημοκρατική συμμετοχή ὄλων τῶν παραγωγῶν-πολιτῶν στή λήψη τῶν ἀποφάσεων, ἀπό τά ζητήματα τῆς οἰκονομίας μέχρι τά ζητήματα τῆς τέχνης.

Συνεπῶς, ὑπερασπιζόμαστε τοὺς δημοκρατικούς θεσμούς. Προσωπικά αὐτή τήν τοποθέτηση τήν διακηρύσσω.

Γ.Κ.

Θέλω νά διαφοροποιηθῶ, κάπως, ἀπό τόν κ. Σταυρόπουλο. Ἐχει προκαλέσει καί προκαλεῖ ἀσάφεια ὁ ὅρος τῆς Δημοκρατίας. Μίλησε, προηγουμένως ὁ Πισιμίσης γιά ὑπονόμευση τοῦ σημερινοῦ συστήματος, τῆς σημερινῆς "δημοκρατίας", ὑπέρ τῆς ὁποίας ὑπονόμευσης τάσσομαι. Ὅμως τό ὑπάρχον σύστημα, μέ καμμία ἔννοια, δέν συνιστᾶ δημοκρατία.

Νά σταματήσουμε νά φουσκώνουμε τίς λέξεις μ' ἄέρα. Πρέπει νά δώσουμε περιεχόμενο στίς λέξεις. Μή μᾶς παραπλανᾷ τό δεύτερο συνθετικό τῆς λέξης "δημοκρατία", δηλαδή τό κράτος. Τό Κράτος στήν ἀρχαία ἑλληνική σημαίνει ΒΙΑ. Καί ἡ δημοκρατία προῆλθε ἀπό τήν βία τοῦ Δήμου ἐναντίον τῶν Ὀλίγων. Ἡ οὐσία τῆς δημοκρατίας ἔγκειται στήν ὕπαρξη ἑνός κυρίαρχου σώματος πολιτῶν, πού λαμβάνει τίς ἀποφάσεις, πού θεσμίζει τήν κοινωνία, χωρίς νά κυριαρχεῖται, αὐτό τό σῶμα, ἀπό κάποιον ἄλλο μηχανισμό.

Συνεπώς, σήμερα δέν υπάρχει δημοκρατία, διότι υπάρχει ένας διαχωρισμένος μηχανισμός από τήν κοινωνία, κυρίαρχος επί τής κοινωνίας, δηλαδή τό κράτος. Βάσει τών άνωτέρω, δέν αγωνιζόμαστε για τήν προώθηση τής "δημοκρατίας", αλλά για τήν άνατροπή της.

Στή Δ.Ευρώπη υπάρχουν φιλελεύθερες όλιγαρχίες, όχι δημοκρατίες. Όλιγαρχίες γιατί κυριαρχούν οί όλίγοι, αλλά υπάρχουν κάποια φιλελεύθερα δικαιώματα, που δέν είναι πάντα τυπικά, είναι καί ούσιαστικά, όπως τό δικαίωμα τής άπεργίας, τών συγκεντρώσεων, τής έκφρασης κ.λ.π. Όμως τά δικαιώματα αυτά δέν άπορρέουν από τή φύση τοῦ υπάρχοντος συστήματος, αλλά είναι άποτέλεσμα τών λαϊκών άγώνων. Οί βαθύτατες ροπές τοῦ συστήματος έγγυώνται τήν κατάργηση αὐτῶν τών δικαιωμάτων. Μόνο ή ζωντάνια τής κοινωνίας μπορεί νά διασφαλίσει τήν ύπαρξή τους.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Σ Τ Α Υ Ρ Ο Η Ο Υ Λ Ο Σ :

Σήμερα έχουμε πραγματικά φιλελεύθερες όλιγαρχίες έδῶ καί άλλοῦ έχουμε ολοκληρωτικές κρατικές δικτατορίες. Αυτό είναι σαφές.

Άλλά πρέπει νά είμαστε σαφείς ότι υπερασπιζόμαστε τίς κατακτήσεις τών περασμένων έπαναστάσεων καί αγωνιζόμαστε έναντίον τοῦ κινδύνου τοῦ ολοκληρωτισμοῦ. Καί ο δήμαρχος στή συνείδηση τών πολιτῶν-Στέλιος Τσιτσιμελής-τόνισε σωστά ότι είναι αντιδημοκρατική ή έποχή μας.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Π Ι Σ Ι Μ Ι Σ Η Σ :

Θέλω νά ρωτήσω τόν πρώτο όμιλητή από τό άκροατήριο, που, συγκεκριμένα, διαφωνεῖ;

Κ Ω Σ Τ Α Σ Μ Π Ο Υ Ρ Ο Σ :

Μοῦ δημιουργήθηκε ή έντύπωση ότι αναγορεύεις τήν κρατική τρομοκρατία καί τήν καταστολή μόνο σ'αυτό τό συγκεκριμένο χῶρο τών άναρχικῶν. Κατά τήν γνώμη μου, ή κρατική τρομοκρατία δέν άφορᾶ μόνο ένα χῶρο, αλλά άσκειται πάνω σ'όλη τήν κοινωνία, σέ καθημερινή βάση.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Η Ι Σ Ι Μ Ι Σ Η Σ :

Συμφωνῶ μ' αὐτό πού λές. Ἀλλά θέλω νά διευκρινίσω τίς ἀπόψεις μου. Προηγουμένως εἶπα ὅτι σήμερα ὑπάρχει ἕνας χῶρος: ὁ ἀναρχικός καί ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλά ὁ χῶρος τῆς νεολαίας πού ἀντιστέκεται ἀπέναντι στίς ἐπιμέρους ἐπιλογές κάθε φορά τοῦ Κράτους. Αὐτός εἶναι ὁ χῶρος πού δέχεται τά κτυπήματα τῆς κρατικῆς ἐξουσίας.

Ὅμως, εἶπα ὅτι στόχος τοῦ Κράτους δέν εἶναι οἱ ἀναρχικοί. Δέν ἔχει νά φοβηθεῖ ἀπό διακόσιους καί δέκα χιλιάδες ἕνα Κράτος. Αὐτό πού φοβᾶται εἶναι κάποιες ιδέες. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ κοινωνία. Τήν κοινωνία-εἶπα-ἔχει σάν στόχο καί ἀκριβῶς ὅπου ὑπάρχουν ἀντιστάσεις μέσα στήν κοινωνία, τήν κοινωνία κτυπᾶει.

Δηλαδή, τελευταῖα στή διαδήλωση τῶν φοιτητῶν τά Μ.Α.Τ. δέν κτύπησαν ἀναρχικούς, κτύπησαν τούς φοιτητές. Παλιότερα, σέ μιά ἀπεργία κτύπησαν τούς ἐργάτες καί πέθανε ἕνας ἐργάτης στή συμπλοκή, ὁ Μαυροειδῆς. Καί μάλιστα, παλιότερα, οἱ ἀναρχικοί φωνάζανε, ὅταν σκότωσαν τόν Μιχάλη Καλτέζα, "ὁ πρῶτος νεκρός εἶναι ἀναρχικός, ὁ δεύτερος θά εἶναι ἀπεργός". Καί φάνηκε πραγματικά ὅτι ἦταν ἀπεργός.

Ἐμεῖς δέν ἰσχυριζόμαστε ὅτι εἴμαστε οὔτε σωτήρες, οὔτε πεφωτισμένοι. Λέμε ὅτι σήμερα ὑπάρχει ἕνα Κράτος πού στηρίζεται στή βία καί στόν τρόπο πάνω στόν πολίτη. Λοιπόν ἔχουμε νά κάνουμε μιά ἐπιλογή σάν ἄνθρωποι καί ὄχι σάν πολιτικά σχήματα.

Ἐμεῖς δέν καθορίζουμε τούς ἀνθρώπους οὔτε σέ δεξιούς-ἀριστερούς-κεντρώους, οὔτε σέ ἀποχρώσεις. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος ὅταν εἶναι καί δεξιός. Ἐχει ἀξιοπρέπεια, ὅπως ἔχει κι ἕνας ἀριστερός, ὅπως κι ἕνας ἄνθρωπος πού δέν εἶναι οὔτε ἀριστερός, οὔτε δεξιός. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν ὀρίζονται κομματικά ἢ πολιτικά, ὅμως εἶναι ἄνθρωποι.

Λοιπόν, ἐμεῖς δέν μιλάμε γιά τόν διαχωρισμό ἀνάμεσα σέ χρώματα. Μιλάμε ὅμως γιά μιά ἀποψη ἀπέναντι στήν ζωή, τόν ἄνθρωπο καί τήν κοινωνία. Καί σ' αὐτή τήν ἀποψη δίνουμε μιά προοπτική. Ἐχουμε νά ἐπιλέξουμε μιά κοινωνία τῆς βαρβαρότητας, ὅπως εἶναι σήμερα, καί μιά ἀνθρώπινη κοινωνία.

Ἐμεῖς δέ λέμε ὅτι θά σώσουμε τήν κοινωνία ἐν ὀνόματί της. Λέμε ὅτι, ἂν ἡ κοινωνία δέν καταλάβει ὅτι πρέπει νά ἀγωνιστεῖ γιά νά διεκδικήσῃ τό δικαίωμα στήν ὕπαρξή της, ἀπειλεῖται ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξή της. Κι αὐτό δέν τό λέμε στόν ἄερα. Μιλάμε γιά πυρη-

νικά, μιλάμε για έξουσίες πού δομοῦνται συνέχεια καί καταργοῦν
έλευθερίες πού ὑπῆρχαν πρίν δέκα χρόνια.

Δέν φωνάξαμε κανέναν σάν άναρχικοί νά ποῦμε: "έλατε στούς
άναρχικούς, έλατε σ' ένα μπλόκ". Δέν θέλουμε νά βάλλουμε κάποιους
άνθρώπους σ' ένα οργανωτικό σχῆμα. Ἐμεῖς άπόψεις καί ιδέες καί
κοινωνική οργανώση προτείνουμε στούς άνθρώπους, δέν προτείνουμε
μιά είδική οργανώση, ένα κάλεσμα "έλατε έδῶ-εἴμαστε οί τάδε-μπέ-
στε", δέν εἴμαστε κανένας κομματικός-πολιτικός φορέας.

"Άλλωστε ὅλη ἡ πρακτική μας εκεί βρίσκεται. Κι αν ἔχουν κά-
τι οί άναρχικοί, πού πολλοί άνθρωποι βλέπουν καί σέβονται απέ-
ναντι στούς άναρχικούς, εἶναι ἡ ἴδια ἡ πρακτική τους, ἡ άποφή
τους καί ἡ καθημερινότητά τους μέσα στή ζωή." Οποῖος ἔχει σχέ-
σεις μέ άναρχικούς, γνωρίζει αν εἶναι έντιμοι, αν εἶναι πούστη-
δες, αν εἶναι άνθρωποι τοῦ "ὄχι φάμε, ὄ, τι πλοῦμε κι ὄ, τι άρπά-
ξει ὁ κῶλος μας".

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Στήν έκδήλωση διαβάσθηκε μήνυμα συμπαράστασης, πού
ἔστειλε ἡ Ἑλληνική Ἄριστερά.

Υπεύθυνος γι' αυτό τό τεῦχος εἶναι ὁ Ἄρης Καρύτσας,
Κολοκοτρώνη 12, Ἄγρίνιο.

--Τό περιοδικό έκδίδεται από ὁμάδα άναρχικῶν.

